

Giới thiệu Nhóc Con, Anh Yêu Em

Bạn đang đọc truyện Nhóc Con, Anh Yêu Em của tác giả oải hương. Giới thiệu nhân vật trong bộ truyện teen hay nhất lần này gồm:

nó_ Lê Nguyễn Mai Hương (Tiffany) 16t, tính cách: lạnh lùng, đôi khi dễ thương. Nó có mái tóc dài óng ả, làn da trắng mềm mại, khuôn mặt thì hiện rõ sự lạnh lùng, thân hình mảnh mai, cao 1m7. Thông minh, giỏi võ, có thể dùng mọi vũ khí. Là bang chủ của bang windy.

Lê Nguyễn Lan Ngọc (Emma), 20t, là chị 2 nó, dễ thương, hậu đậu lun làm cho mọi người lo lắng về chuyện búp núc của chị. Đẹp ngang ngửa nó nhưng chỉ có khác ở chỗ là Ngọc mang vẻ đẹp có phần tình nghịch, cao 1m75. Thông minh, có khả năng sử dụng kiếm rất giỏi. Là phó bang.

Vũ Kiều Duyên (Stella) 16t, bạn của nó, tốt bụng, hiền lành (nhưng một khi ai đụng chạm đến tụi nó thì còn hiền lành nữa hk thì hk biết nữa). Sở hữu vẻ đẹp của một tiểu thư chính hiệu, cao 1m7. Học giỏi, sủng là môn vũ khí Duyên ưa thích nhất. Cũng là phó bang.

Trần Huỳnh Mai (Bella) 18t chị em kết nghĩa của tụi nó, tính cách thì nắng mưa thất thường. Mang vẻ đẹp của một bad girl, cao 1m73. Học giỏi, rất giỏi về các loại côn, ngoài ra còn biết chế tạo nhưng loại được. Là phó bang.

hắn_ Nguyễn Thanh Phong (Justin) 25t, tính cách thì lạnh lùng (nhưng hk lạnh bằng nó). Thân hình cao to đầy quyền rũ + khuôn mặt mang đậm nét kul boy, khiến bất bao cô gái bị hút hồn, cao 1m8. Thông minh, cực kỳ giỏi võ. Hắn có một bí mật độc quyền mà ko ai ngờ tới.

Nguyễn Thành Hưng (Dustin) 17t em trai hắn, học cùng trường vs nó và Duyên, rất ga lăng vs con gái lun dc tụi con gái ngưỡng mộ. Đẹp trai, mang vẻ thư sinh, cao 1m75. Thông minh, giỏi võ.

Phạm Văn Khải (Ken) 25t bạn trai Ngọc, tính cách thì hay sớm nắng chiều mưa, khó hiu. Có vẻ đẹp của một chàng bad boy cực chất, cao 1m8. Thông minh, chuyên về công nghệ. Là cánh tay phải đắc lực của nó trong bang.

Mời bạn đọc truyện cùng tác giả nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trở Về

Tại sân bay Tân Sơn Nhất - 9h sáng

- 2, sao giờ này anh Khải chưa tới? - một cô gái mặc cái áo crop top, mặc cái quần short jean đeo cái mắt kiếng to bằng che gần phân nửa khuôn mặt, tóc xõa dài ngang lưng hỏi người chị.

- Chị hk biết nữa, để chị gọi cho anh ấy - cô gái ấy lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó.

- Ê, tao vs mày ik kiểm gì ăn ik trông khi đợi anh Khải - một cô gái khác đứng kế bên nói.

- Ukm

Cô gái hỏi ko ai khác là Hương, còn người trả lời là Ngọc chị hai nó, người còn lại chính là Duyên. Cả 3 đứa đều từ bên Anh trở về VN, tụi nó ik đến đâu cũng đều nhận được mọi ánh nhìn của mọi người trong sân bay:

- Con nhà ai mà đẹp thế? - người 1

- Giá mà tao cưa được một em như thế - người 2

Tụi nó ko quan tâm đến những lời bàn tán xung quanh vì ở bên Anh tụi nó nghe nhĩu rùi. 1 lúc sau có một chiếc xe ô tô màu trắng, một người con trai bước xuống, đó chính là Khải.

- Chào mấy em dạo này khỏe hk? - Khải hỏi.

- Khỏe mà sao anh tới trễ vậy? - Ngọc hỏi

- Tại anh bận công việc ở công ty nên hk tới sớm, anh xin lỗi tụi em nha!

- Ukm, thui giờ về nhà ik em mệt quá - Ngọc nhõng nhẽo

Thế là cả 4 đứa lên xe, chiếc xe phóng nhanh người đi đường được 1 phen hết hồn. Tại 1 căn biệt thự, chiếc xe màu trắng đi vào cổng, tất cả người hầu

và quần gia đứng xếp thành hàng khi chiếc xe đi vào:

- Chào 3 vị tiểu thư mới về! - mọi người đồng thanh rồi cúi chào khi tụi nó đi qua

Bước vào trong nhà, nó hỏi ông quản gia:

- Vẫn là phòng cũ?

- Vâng, phòng mọi người đều như cũ cả.

Khi ông quản gia nói tụi nó ai về phòng nấy, nó bước vào phòng nhìn quanh mọi thứ vẫn như cũ, 4 bức tường được sơn màu xanh dương, căn phòng tỏa ra mùi hương của hoa oải hương. Nó để vali qua một bên rồi nằm xuống cái giường để cảm nhận lại những thứ quen thuộc rồi từ từ nó chìm vào giấc ngủ. Trong khi đó ở phòng Ngọc, Khải cứ nói chuyện bên tai, khiến cho Ngọc phát bực:

- Sao hôm nay anh nói nhiều quá dợ, em đang mệt em không muốn bị làm phiền!

- Tại anh nhớ em, nếu em ko thích thì thôi anh đi về! - Khải trông có vẻ buồn.

Ngọc ko nói gì để mặc cho Khải ngồi đó mà iuk thay đồ, Khải cũng khá quen vs chuyện này nên cũng hk nói gì nữa mà đứng lên ik về. Trong đám chỉ có Duyên là còn năng động nhất, khi về phòng thì Duyên lập tức thay đồ rồi bật nhạc, Duyên bị chìm vào những điệu nhảy đến quên cả giờ giấc. Tối trưa thì các người hầu lên kêu tụi nó:

- Thưa tiểu thư đã tới giờ trưa mời tiểu thư xuống dùng bữa.

Lát sau từng đứa bước xuống nhà, đương nhiên người đầu tiên xuống là Duyên (vì em đầu có ngủ) rồi tới nó và cuối cùng là Ngọc. Đang ăn thì Duyên này ra ý tưởng:

- Chiều nay tụi mình ik đâu chơi ik chứ ở nhà quài chán lắm.

- Ukm, chị tán thành ý kiến này, mà tụi mình ik đâu đây? - Ngọc quay sang nó hỏi

- Trung tâm mua sắm, tối ik bar - nó trả lời mà ko cần suy nghĩ.

- Quyết định vậy ik - Ngọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp Mặt

Ăn xong thì ai về phòng nấy, ai cũng đã chìm vào giấc say. Nhưng chỉ có mình nó là thức, không biết làm gì nó lấy thuốc nhuộm rồi tự nhuộm. Nó rất thích màu xanh dương nên cũng nhuộm tóc màu xanh. Nó làm xong thì cũng tới chiều nên nó chuẩn bị thay đồ luôn. Khoảng 4h thì cả đám đã tập chung ở phòng khách, mỗi đứa diện lên những bộ đồ tượng trưng cho tính cách của tụi nó. Nó thì mặc áo sơ mi trắng, xoắn tay áo tới khuỷu tay, chiếc quần jeans có vài đường rách, nó còn mang thêm đôi giày Nike màu trắng, trông nó cực kì swag. Ngọc thì diện lên váy ngắn liền thân màu trắng tinh và mang đôi guốc cao 5 phân, cộng với những đồ trang sức nhỏ làm cho Ngọc trở nên nữ tính và sang trọng. Duyên trông năng động với cái áo gucci và chiếc quần short, mang đôi giày thể thao Nike có đế lót cao 3 phân. Cả ba lên xe rồi phóng nhanh tới trung tâm mua sắm. Vừa bước vào đại sảnh thì tụi nó trở thành trung tâm của mọi sự chú ý. Nó nhìn quanh rồi quay sang nói vs 2 người kia:

- Đi đâu thì cứ đi, 7h tập trung ở đây. OK?

- OK - 2 người kia đồng thanh

Nói xong mạnh ai nấy đi tới nơi mà mình thích. Ngọc đi tới khu trang sức, hết lựa nhẫn rồi tới dây chuyền, lắc tay nhưng cái nào Ngọc cũng thích nên Ngọc quyết định mua hết những gì mà mình lựa này giờ. Nhân viên bán hàng nhìn Ngọc bằng cặp mắt ghen tị. Còn Duyên thì tới khu ẩm thực, ăn hết món này tới món khác làm cho mọi người xung quanh ngạc nhiên khi thấy một cô gái thon thả mà có thể ăn rất nhiều món. Riêng nó thì tới khu bán những thứ liên quan tới hoa oải hương. Nó chìm đắm vào thế giới oải hương, nó chọn mình 1 chú gấu màu tím có nhồi nệm oải hương. Nó định lấy thêm 1 bó hoa khô thì có ai đó đã lấy đi bó hoa đó. Nó lên tiếng kêu người đó:

- Anh ơi, bó hoa là của tôi! Trả lại được ko?

Chàng trai quay lại nhìn nó vì câu nói không kính ngữ của nó làm anh hơi khó chịu. Nó bắt ngờ khi nhìn thấy anh, nó chỉ nói lên hai từ:

- Anh Phong?

- Hương phải không? Lâu ngày gặp lại trông em lớn quá.

Đĩ nhiên người nói câu đó chính là Phong, hấn tỏ vẻ bất ngờ khi nhìn thấy nó.

- Thanks! Anh khỏe không?

- Anh khỏe.

Hấn có vẻ ngạc nhiên khi thấy hình tượng của nó từ một cô bé ngây thơ hồn nhiên trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, lạnh lùng ít nói. Còn nó thì bên ngoài ko nói gì nhưng bên trong thì có chút gì đó gọi là hạnh phúc. Từ nhỏ khi mới gặp hấn thì nó cũng đã có đề ý đến hấn (xem ra cũng mê trai). Thấy nó cũng không nói gì nên hấn bắt chuyện:

- Bây giờ em có rảnh không? Nếu rảnh thì qua tiệm cà phê nào để nói chuyện được không?

- Ukm cũng được - nó thấy còn sớm nên đồng ý

Còn cái bó hoa khô đó thì hấn đã nhượng lại cho nó. Cả hai đi tới quán cà phê Lavender, hấn ga-lăng đẩy ghế mời nó ngồi sau đó mới về chỗ ngồi. Người ngoài nhìn vào tưởng ca hai là một cặp. Vô trùng thì nó cũng ko nói gì, hấn thấy thế nên đành bắt chuyện trước:

- Đạo này em học hành sao rồi?

- Em vẫn đang ở nhà, chắc tuần sau mới đi học - nó điềm đậm trả lời

- Ủa sao kì vậy, bây giờ là tháng 9 đáng lẽ em đi học. Chứ tại sao em còn ở nhà?

- Em mới từ London về nên chưa đăng ký nhập học!

- Vậy em qua bên bao lâu rồi? Tại sao không nói với anh một tiếng? Qua bên đó em có lạnh không? ..... - hấn tuôn một tràng câu hỏi khiến nói nhưc đầu.

- Stop - Nó la lên một tiếng rồi nhanh chóng trở lại về lạnh lùng.

Hấn cũng hiểu ý nó nên cũng không hỏi nhiều nữa mà hấn chỉ đặt một câu hỏi duy nhất:

- Em sẽ học trường nào?

- Stars - nó trả lời nhanh chóng mà không cần suy nghĩ.

Cuộc nói chuyện kéo dài hơn 1 tiếng đồng hồ, nhưng chỉ có hấn là nói nhiều thôi, còn nó thì lâu lâu mới đặt câu hỏi với hấn. Thấy gần 7h nên nó nói với hấn:

- Bây giờ em có hẹn với bạn của em, em phải đi rồi. Hẹn anh khi khác gặp.

Hấn chưa kịp trả lời thì nó đã rời khỏi quán cà phê. Trong đầu hấn suy nghĩ: " Nhất định anh sẽ làm em trở lại là một cô bé ngốc nghếch của anh". Sau đó hấn tính tiền rồi cũng ra về. Nó đi tới đại sảnh với tâm trạng rất vui và hạnh phúc. Tới đó thì nó đã thấy Ngọc đứng đó chờ, nó chạy lại Ngọc và hỏi:

- Sao hai tới sớm quá vậy?

- À tại chị mua đồ ít nên dư thời gian cho nên chị mới tới đây sớm - Ngọc vừa nói vừa đưa những túi đồ cho nó nhìn.

- Ukm, mà hình như con Duyên nó đang tới kìa - nó chỉ tay về phía Duyên.

- Mọi người tới lâu chưa, tại em đi mua giày nên hơi trễ - Duyên nghĩ mình tới trễ nên xin lỗi.

- Không sao, chị và Hương cũng mới tới thôi à. Vẫn chưa 7h mà em lo gì - Ngọc nói để Duyên an tâm hơn.

Nó đứng nãy giờ nhìn cả hai nói chuyện nhưng không quan tâm nhiều mấy vì trong tâm trí chỉ hiện lên hình ảnh của hấn. Duyên thấy nó cứ đơ ra nên đánh nó một cái rồi nói:

- Mày bị cái vậy sao cứ đơ ra đó? Có đi không thì bảo.

- Đau nha! Tao đâu bị gì đâu đi thì đi - nó liền chọt tình mộng.

Cả đám đi ra khỏi cái trung tâm mua sắm và leo lên chạy nhanh tới bar.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tại bar Ice

Tụi nó bước vào thì đã gây sự chú ý với tất cả mọi người khi thân nhiên đi vào khu vip chỉ dành cho trưởng và phó bang. Mấy tên đàn em bất ngờ khi thấy lần đầu tiên có người ung dung lại chỗ đó mà không hề sợ sệt gì cả. Bọn chúng đi lại gần tụi nó và nói:

- Xin lỗi mấy cô em, các em không thể ngồi ở đây được!
- Tại sao? - nó vừa nói vừa cầm ly rượu.
- Chắc là mấy em mới tới lần đầu nên không biết.
- Biết gì? - nó vẫn điềm tĩnh ngồi đó.
- Đây là nơi chỉ có trưởng bang và phó bang mới được ngồi, các em không thể ngồi được. Anh mời các em ra chỗ khác ngồi giùm anh - tên đàn nói.
- Không thì sao? - Duyên ngồi đó nãy giờ lên tiếng.
- Nếu không thì anh đành phải dùng biện pháp mạnh với bọn em - tên đàn em đó hơi cáu.

Tụi nó vẫn ngồi ở đó mặc cho bọn chúng kêu réo, một tên đàn em cảm thấy bực bội nên đã kêu mấy đứa khác xông đánh tụi nó. Nhưng bọn chúng đã lắm, chưa kịp đánh tụi nó thì bọn chúng đã bị tụi nó hạ gục. Một tên cầm đầu trong đám đó lên tiếng:

- Tụi mày thật to gan, tao sẽ không để yên cho tụi mày đâu, tụi bây đâu đánh tụi nó cho tao.

Mấy tên đàn em xông tới đánh tụi nó, tụi nó tránh rất nhanh và nhanh chóng trả đòn cho bọn chúng. Hiện trường lúc đó là cực kỳ hỗn loạn, một đám thì đang quần quai vì bị đánh giăng ra xa, còn 3 tụi nó thì vẫn bình tĩnh đánh hết tên này tới tên khác. Sau một hồi đánh nhau thì Ngọc lên tiếng:

- Tụi mày muốn đánh bọn này không dễ đâu, muốn nói chuyện thì kêu quản lý của tụi mày ra đây.
- Được, tao sẽ kêu.

Một lúc sau, có một cô gái bước ra từ phòng quản lý, dáng đi thướt tha bước đến bọn chúng và nói:

- Ai dám làm náo loạn cái quán bar này vậy.
- Dạ là tụi nó đó chị, - tên cầm vừa ôm đầu vừa chỉ tay về tụi nó.

Tụi nó bước đến cô gái ấy, nó đứng trước cô gái ấy và cả hai nhìn nhau rồi nở nụ cười nửa vàng trắng. Nó giơ tay lên cao, mọi người nghĩ rằng nó định đánh cô gái ấy, chỉ trừ Duyên và Ngọc thì đứng đó cười. Nó quơ tay thật nhanh, nhưng không ai nghe thấy tiếng đánh, họ quay lại thì thấy cả hai ôm nhau thắm thiết. Nó ôm cô gái đó và nói:

- Lâu rồi không gặp chị, em nhớ chị lắm.
- Uhm, chị cũng nhớ em và mọi người lắm - cô gái là Mai.

Tất cả mọi người có mặt đều bất ngờ khi thấy hành động của hai đứa đó, còn Ngọc và Duyên thì cười phá lên. Mai buông nó ra rồi quay lại nói với bọn đàn em

- Đây chính là trưởng và phó bang của chúng ta, ai dám đụng họ thì coi như là chuẩn bị đi chầu Diêm Vương là vừa.

Cả bọn đàn em nghe thấy thế thì hết hoảng khi biết mình vừa đụng chạm tới người mà không nên đụng chạm, bọn chúng chỉ biết cúi mặt không dám nói gì. Nó thấy vậy nên nói:

- Lần này tha vì lần đầu gặp nên có lẽ không biết.
- Dạ, tụi em cảm ơn chị - cả bọn vui mừng khi mình vừa thoát nạn,

- Bây giờ, có thể đi- nó lạnh băng.

- Dạ - nói xong bọn chúng đã chạy ra khỏi khu vip.

Chỉ còn 4 đứa ở lại, tụi nó bắt đầu tám chuyện:

- Sao mọi người về mà không nói cho em biết để em còn ra đón.

- Tụi này cũng mới về hồi sáng, định là sau khi về là sẽ gọi cho em nhưng tại vì hơi mệt nên không có gọi. - Ngọc trả lời.

- Uhm, vậy mọi người có đi đâu chơi chưa? - Mai hỏi tiếp.

- À, tụi em mới đi tới khu trung tâm mua sắm hồi chiều, xong rồi ghé đây luôn. Không có đi chơi nhiều. - Duyên vui vẻ trả lời.

Cuộc nói chuyện không có hồi kết cho tới khi Mai nhìn thấy đồng hồ đã trễ, Mai nói:

- Cũng trễ rồi, mọi người về đi. Có gì thì ngày mai gặp rồi đi chơi cho vui.

- Cũng được, tuần sau em với Duyên mới bắt đầu đi học. - nó có vẻ buồn ngủ.

Vậy là tụi nó tạm biệt nhau rồi về nhà. Tới nhà thì ai về phòng nấy nghỉ ngơi, nó thì ôm con gấu bông mua hồi chiều ngủ, Duyên thì đeo headphone nghe nhạc rồi cũng từ từ say giấc. Ngọc còn thức vì phải lo một số vấn đề trong công ty, khoảng 1h thì Ngọc mới có thể đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Những ngày sau đó thì 5 tụi đứa nó vẫn đi chơi đều đều. Bữa chủ nhật thì tụi nó tập chung ở phòng khách chuyện đi chơi, Khải đưa ý kiến:

- Bây giờ mình khu vui chơi đi, tối đến thì chơi cảm giác mạnh. Chịu không mấy đứa?

- Duyệt. - 4 đứa đồng thanh.

Tụi nó nhanh chóng đi lấy xe, lần này là mỗi đứa đi một chiếc moto (để chơi cảm giác mạnh đó, có ai đoán ra không nè?). Tới khu giải trí, 5 đứa đi chung với nhau làm cho trai gái đều đổ hết cả. Tụi nó chỉ chơi những trò cảm giác mạnh không, nào là ngôi nhà ma, tàu lượn siêu tốc, ... Chơi hồi lâu thì tụi ghé nhà hàng để nghỉ mệt. Tụi nó kêu món như mua đồ chơi, tụi nó kêu rất nhiều khiến nhân viên ghi không kịp. Trong khi chờ đợi thì Ngọc ngồi chơi với Khải, Mai với Duyên thì selfie, chỉ có nó là nghỉ ngơi về ai đó. Bỗng nhiên có người vỗ vai nó, nó quay lại thì người đứng trước mặt nó chính là hấn. Nó có chút bối rối nhưng vẫn cố giữ lại sự lạnh lùng. Hấn vẫn là người bắt chuyện trước với nó:

- Không ngờ lại gặp em ở đây, mà em đi cùng với ai?

- Em đi với gia đình của em - nó nở nụ cười trả lời hấn.

- À, xin chào mọi người, tôi là Phong. - hấn quay sang về phía 4 đứa nói.

- Xin chào, tôi là Khải là anh rể của Hương, còn đây là bạn gái tôi cũng là chị hai của Hương, 2 người còn lại là Mai và Duyên. - Khải đại diện cả đám chào hỏi hấn.

Hấn nhìn tụi nó cười rồi lại tiếp chuyện với nó:

- Em đã ăn gì chưa?

- Chưa anh, tụi em chỉ mới kêu món thôi, nếu muốn thì anh có thể ngồi ăn chung với bọn em. - nó trở nên vui vẻ hơn.

- Anh ăn rồi. Nhưng anh có thể ngồi đây nói chuyện với mọi người được không? - hấn rất thích khi được nó mời ở lại.

- Tất nhiên, anh cứ thoải mái. - nó vẫn vui vẻ.

Vậy là tụi nó cứ nói cho tới khi đồ ăn bung ra, tụi nó rất khỉ thế còn hấn thì cứ ngồi uống nước, chỉ mỗi khi nào mà nó gấp đồ ăn cho hấn thì hấn mới ăn

thời. Ăn xong thì tụi ra tính tiền để đi chơi tiếp, mỗi đứa góp ít tiền để trả, kể cả hần. Tính xong thì nó nói với hần:

- Bây giờ anh rảnh không đi chung với bọn em cho vui.

- Um..... cũng được vậy mình đi chơi đi. - hần tỏ vẻ thích thú khi được nó mời đi chung.

Cứ thế 6 đứa đi chung với nhau suốt cả buổi. Đi trên đường thì tụi nó được một cái thông báo: " Hôm nay nhân dịp lễ 35 năm thành lập khu vui chơi này, chúng tôi sẽ tổ chức một cuộc thi đấu về âm nhạc. Ai thấy mình có khả năng nhảy hoặc hiểu biết về âm nhạc thì xin mời tham gia, cuộc thi sẽ bắt đầu lúc 5h chiều nay ". Tụi nó nghe thấy thế thì nhìn nhau cười cả đám ai cũng hiểu ý chỉ có hần là không hiểu, hần hỏi tụi nó:

- Sao mọi người nhìn nhau cười vậy?

- Ý là tụi này sẽ quyết định thi cuộc thi đó, nhưng sẽ chỉ có một người đại diện tham gia. - Mai trả lời.

- Vậy đó là ai? - hần không biết người đó là ai.

- Là Hương nhà ta chứ ai vô đây nữa - cả đám nhìn nó.

Hần tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe người thi sẽ là nó, nó thì khá là thích thú với những thứ liên quan tới âm nhạc nên nó cũng đồng ý sẽ thi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau đó tụi nó đi tới khu bán đồ lưu niệm, tụi nó tự chọn cho mình cái băng đô có lỗ tai thú. Khải và Ngọc thì chọn hươu cao cổ, Mai và Duyên thì chọn tai thỏ, còn nó và hần thì tai mèo. Tụi nó rất thích chụp hình nên thấy nơi đâu vừa ý là chụp liền. Đang đi thì tụi nó bắt gặp một chú ong đang vẫy chào mọi người (cái đó là người mặc đồ thú, tại mình không biết diễn tả như thế nào nên mọi người thông cảm). Cả đám xúm lại chụp hình với chú ong đó, tụi nó tạo đủ kiểu để chụp hình. Tụi nó đi chơi tới gần 5h, hần nói:

- Nè mọi người, cuộc thi sắp bắt đầu rồi đó. Tụi mình đi tới đó đi.

- Ukm, tụi mình đi lẹ đi không thôi trễ á! - nó cũng háo hức.

Tụi nó chạy nhanh tới sân khấu, tới đó thì thấy mọi người tới rất đông đúc. Tụi nó nhanh chóng đi đăng ký, rồi đi vào hang ghế ngồi chờ. Khi tất cả mọi người đã vào hết thì người dẫn chương trình bước ra, cả khu vực vỗ tay chào mừng. Ông mc nói:

- Chào mừng mọi người đến với cuộc thi âm nhạc của chúng tôi! - sau đó là thêm một tràng pháo tay.

- Cuộc thi này gồm có 2 phần. Phần 1 là về kiến thức âm nhạc, phần 2 sẽ là biểu diễn vũ đạo. Giải nhất phần thưởng là 2 vé máy bay đi tới Provence của Pháp 2 ngày một đêm. Giải nhì là chiếc Oppo Neo 5, giải ba là cặp vé đi chơi miễn phí ở khu vui chơi này. - Ông mc giới thiệu giải thưởng.

Nó nghe tới giải thưởng là đi Provence thì nó trở nên phấn khích hơn, nó quyết tâm giành lấy giải nhất. Khi ông mc nói các thí sinh chuẩn bị để thi thì tụi nó bu quanh nó để cổ vũ:

- Cố lên nha em, ráng giành giải nhất nha.

- Dạ, em sẽ cố gắng.

Sau đó ông mc công bố cuộc thi bắt đầu, ông phổ biến vòng chơi:

- Vòng này, mỗi người sẽ nhận được một cái ipad, trong đó có 50 câu hỏi về tất cả thể loại âm nhạc trong và ngoài nước, ai trả lời nhanh và có nhiều đáp án đúng nhất sẽ được số điểm tối đa là 100 điểm. Ai không trả lời được trên 50% sẽ bị loại. Mọi người rõ chứ?

- Rõ - tất cả thí sinh trả lời.

- Bắt đầu - ông mc nói.

Sau tiếng nói của ông tất cả mọi người kể cả nó lập tức bắt đầu trả lời các câu hỏi. Chỉ trong vòng 15' nó đã trả lời xong tất cả câu hỏi. Mọi người và ông mc đều bất ngờ khi thấy nó làm nhanh tới như vậy. Vì nhưng câu hỏi đa số là về âm nhạc cổ đại nên hơi khó so với những người trẻ như nó. Nó đem đáp án tới cho ban giám khảo, sau đó nó trở lại chỗ ngồi để chờ kết quả. Khoảng 30' sau thì mọi người cũng kết thúc vòng 1. Ban giám khảo sau một hồi

bàn luận thì cũng có kết quả. Ông mc bước lên sân khấu cùng với tràng pháo tay của khán giả. Ông bắt đầu công bố kết quả:

- Kính thưa quý vị, bây giờ tôi sẽ công bố kết quả. Mọi người nghĩ là ai?

Cả khu vực la hét ầm ĩ, tụi nó cũng vậy cứ hét tên của nó. Ông mc công bố:

- Người chiến thắng vòng này chính là..... Mai Hương. Xin chúc mừng bạn đã có được điểm số tối đa.

Nó vui mừng khi được xướng tên ở hạng nhất. Cả đám phía dưới cũng vui vẻ la tên nó rất to. Ông mc tiếp tục công bố các thứ hạng tiếp theo. Số người vào vòng 2 chỉ có 15 người. Ông mc phổ biến vòng 2:

- Vòng này mỗi người sẽ trình diễn các tiết mục nhảy của mình. Vì đây là vòng cuối nên mọi người hãy cố gắng.

Kế tiếp là màn nhảy solo của mỗi người, ai cũng có tài năng riêng của mình. Khi tới lượt nó, nó nhảy trên nền nhạc Baby của Justin Bieber. Những bước nhảy điêu luyện của nó làm cho của khu vực trở nên nhiệt hơn. Sau khi kết thúc vòng 2, ai cũng hồi hộp chờ đợi kết quả. Ban giám khảo cảm thấy khó khăn khi đưa ra quyết định. Sau một hồi thì cũng có kết quả, ông mc công bố giải ba và giải nhì, nhưng tên nó chưa được nêu lên nên nó nghĩ cơ hội giải nhất đang gần với nó. Ông mc cũng bắt đầu công bố giải nhất:

- Hạng nhất của cuộc thi về âm nhạc năm nay chính là ..... Mai Hương!

Nó hét lên trong niềm hạnh phúc tột bậc, cả đám chạy lên sân khấu để chia sẻ niềm vui cùng nó. Nó gần như vỡ oà nhưng vẫn kìm nén lại. Sau khi trao giải thưởng thì tụi nó kéo nhau ra về, nó quay sang hỏi hấn:

- Anh có đi xe không hay đi taxi?

- Anh đi chiếc moto - hấn vui vẻ.

- Vậy anh có muốn thử cảm giác mạnh không? - nó lại hỏi.

- Nhưng là trò gì mới được? - hấn tỏ vẻ khó hiểu.

- Là đua xe. - nó cười ma mãnh.

- Cái gì? Em mới bay lớn vậy mà tập tành đua xe. Mọi người không ai cấm sao? - hấn ngạc nhiên khi nó biết đua xe.

- Mọi người không cấm mà còn ủng hộ đó. Vậy anh có đi không thì bảo.

- Đi thì đi, sợ gì - hấn đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tụi nó kéo nhau ra bãi đất trống, tới đó thì thấy một đám người ở đó. Trông ai cũng tỏ vẻ là một tay đua xuất sắc. Nó chạy xe tới đó rồi nói với mọi người:

- Tới đủ rồi chứ?

- Đã đủ, có thêm thành viên mới à? - tên con trai nói.

- Ừ, nhìn vậy nhưng đừng có coi thường - nó quay ra nhìn hấn.

Nó đưa cho hấn cái sơ đồ địa hình, nó còn nói với hấn:

- Địa hình này nhìn có vẻ dễ nhưng không phải vậy đâu. Em cho anh biết là đã có biết bao người chết ở đường đua này đó.

- Hừ. Em có vẻ khinh thường anh quá đó. - hấn nhìn nó cười.

- Không nói chuyện với anh nữa, cuộc đua sắp bắt đầu rồi anh chuẩn bị đi.

Nói xong, nó quay đi bỏ lại hấn đứng đó, nó ra hiệu với nhóm rồi leo lên xe. Tụi kia cũng đã sẵn sàng cuộc đua. Xe của hấn kể bên xe nó vì nó không muốn có bất kỳ tai nạn nào xảy ra với hấn. Hấn khá là tự tin về khoảng đua xe. "Đừng" tiếng súng nổ ra, tất cả rồ ga phóng rất nhanh. Dẫn đầu là xe nó với hấn, nó không hề nghĩ hấn đua xe ghê tới vậy. 2 đứa đường như bỏ xa các xe còn lại, cuộc đua bây giờ chỉ có xe nó và xe hấn. Gần tới khúc cua, nó tấp xe gần hấn nói:

- Khúc cua phía trước nguy hiểm, anh giảm tốc độ.

Hấn gật đầu rồi cũng giảm bớt tốc độ, nó cũng vậy. Cả hai nhanh chóng vượt qua khúc cua an toàn. Sau đó là tới tụi kia cũng vượt qua khúc cua. Chạy một hồi thì gần ngay đích đến có một con dốc cao, phải bay qua con hổ Từ thần rồi mới tới đích. Nó kêu hấn tăng tốc độ hết cỡ rồi cả hai cùng bay qua con hổ. Nó và hấn về đích đầu tiên rồi tới Mai, Duyên và những người trong băng nhóm. Không thấy Khải và Ngọc đâu, nó lo lắng hỏi tên con trai:

- Anh Khải và chị Ngọc đâu?

- Hồi nãy ở khúc cua, xe chị Ngọc bị bốc cháy nên anh Khải đã cứu chị.

Nó nghe thì hoảng sợ vì đây là lần đầu tiên có người trong nhóm bị trục trặc. Nó định lấy xe tới đó thì hấn ngăn cản:

- Em đừng đi, nguy hiểm lắm.

- Nhưng người thân của em ngoài đó, em không thể bỏ mặc họ được. - nó gần như là sắp khóc.

- Em yên tâm đi họ sẽ không sao đâu. Và lại họ rõ nơi này và biết võ nên sẽ không có chuyện gì đâu. - hấn kéo nó lại ôm sát vào người an ủi.

Nó cũng an tâm hơn nhưng nó nghĩ tại sao hấn lại bít Khải và Ngọc biết võ. Bỏ phăng cái suy nghĩ ấy nó trở nên lo lắng cho 2 người kia. Không chỉ nó mà tất cả mọi người đều lo lắng cả. Lát sau thì Duyên la lên:

- Mọi người ơi, anh Khải và chị Ngọc đã về tới rồi kìa.

Mọi người chạy ra, thấy một bóng dáng đang ngồi trên moto chạy nhanh. Khải bước xuống rồi đỡ Ngọc, nó chạy ra đỡ phụ. Ngọc thì choáng váng không còn sức nên vừa xuống đã ngất. Nó hét toáng lên:

- Gọi xe cấp cứu mau!

Hấn lập tức gọi điện cho cấp cứu rồi tới bên nó. Tụi nó chờ xe cấp cứu chờ Ngọc và Khải đi, nó hỏi mấy tên trong nhóm:

- Mọi chuyện xảy ra như thế nào?

- Thì lúc tụi này tới khúc cua thì thấy lửa bốc lên. Tụi này dừng lại thì thấy Ngọc bị kẹt trong đám lửa, Khải chạy tới cứu Ngọc. Tụi này định phụ Khải thì Khải không cho kêu tụi này đi trước, Khải sẽ chờ Ngọc tới sau.

- Rồi sao? - nó hỏi tiếp.

- Tụi này cũng muốn ở lại nhưng Khải cương quyết không cho nên không dám cãi, đành phải về đây trước.

- Được rồi, mọi người về đi.

Sau khi mọi người đi hết thì tụi nó đi tới bệnh viện. Tới đó tụi nó thấy Khải ngồi trước phòng cấp cứu, nó chạy lại hỏi:

- Chị hai em sao rồi?

- Bác sĩ chưa ra nên anh cũng chả bít tình hình ra sao cả. - Khải buồn.

Tụi nó ai cũng cầu nguyện mong cho Ngọc qua khỏi. Bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra, tụi nó nhón nháo hỏi han:

- Bác sĩ, bạn gái/chị hai tôi sao rồi?

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏi. Mọi người có thể vào thăm cô ấy.

- Dạ cảm ơn bác sĩ.

Tụi nó kéo nhau vào phòng. Ngọc vẫn còn hôn mê. Ai cũng mệt mỏi nhưng đều lo lắng cho Ngọc. Thấy cũng đã khuya, Khải nói với mọi người:

- Khuya rồi, mọi người về đi để anh ở lại với Ngọc là được rồi.

- Nhưng em muốn ở lại với chị hai. - nó năn nỉ.

- Không được mai em còn đi học nữa nên hãy về đi một mình anh lo được rồi.

- Đúng đó em, em phải giữ sức mà mai đi học nữa. - hấn thêm vào.

Thấy có lý nên nó đành phải về nhà để Ngọc ở đó với Khải. Về nhà, nó mệt mỏi nằm trên giường nghĩ về Ngọc. Nhưng chợt suy nghĩ về câu nói lúc tối của hấn, nó thắc mắc tại sao mà hấn lại biết là Ngọc và Khải có vỡ. Nó nghi ngờ hấn là người ẩn danh mà bấy lâu nay nó tìm kiếm. Vức sự nghi ngờ sang một bên, nó chìm vào giấc ngủ mê say.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau, nó dậy khá sớm vì hôm nay nó phải đi học. Nó làm vsen xong thì thay bộ đồ học sinh. Đồng phục trường đơn giản chỉ với chiếc áo sơ mi trắng có logo trên ngực, chiếc váy ngắn màu da người. Khi nó mặc vào, trông nó thủy mị, ra dáng một học sinh giỏi của trường, mái tóc xanh xõa nhẹ ngang lưng. Nó đi xuống bàn ăn, không thấy Duyên nên nó nói với ông quản gia:

- Bác lên kêu con Duyên xuống giùm con.

- Vâng, thưa tiểu thư - ông quản gia cười nhân hậu.

- Khỏi kêu, tao xuống rồi nè - giọng Duyên từ cầu thang vang xuống.

Ông quản gia thấy thế nên đi ra ngoài làm việc. Duyên bước tới và ngồi bàn ăn với nó. Nó nói chọc Duyên:

- Chắc hôm nay có bão!

- Kệ tao nha, lâu lâu dậy sớm không được hả? - Duyên hiểu ý nó.

- Ừ thì kệ, mà lát đi học về ghé hai. - nó cười.

- Ừ đi thì đi.

Ăn xong thì tụi nó lấy cặp rồi lên chiếc Audi đi tới trường. Tại trường Stars, tụi nó bước vào làm cả sân trường xôn xao, các nam sinh thì hết lời khen ngợi vẻ đẹp của tụi nó còn các nữ sinh thì có người ngưỡng mộ, người ghen tị với tụi nó. Nhưng đa số là ghen tị vì tụi con gái lúc nào cũng nghĩ là mình đẹp nhất trường. Tụi nó không quan tâm mà đi thẳng về phía phòng hiệu trưởng. Khi tụi nó vừa đi thì có hai chàng trai cũng mới vào trường, cả sân trường lại náo loạn thêm một lần nữa. Hai chàng trai ấy là hấn và em trai hấn, Hưng. Cả hai mang vẻ đẹp bánh bao và lịch lãm. Mọi học sinh trong trường xôn xao bàn tán, một học sinh trong trường nói:

- Hôm nay toàn trai xinh gái đẹp vô trường, chắc sẽ làm náo loạn một thời gian đây!

Hấn và Hưng cũng đi tới phòng hiệu trưởng. Trong khi đó, nó và Duyên đã tới phòng hiệu trưởng. Tụi nó bước vào, ngài hiệu trưởng tươi cười chào tụi nó:

- Tụi em tới rồi à, ta đang đợi các em đây.

- Dạ, tụi em sẽ phòng nào?

- Tụi em sẽ học lớp 11a. Nhưng các em đợi một lát còn hai người nữa chưa tới.

- Là ai vậy thầy?

- Là anh nè! - hấn từ ngoài cửa đi vào.

Nó và Duyên đều ngạc nhiên vì gặp lại hấn ở trường này. Ngài hiệu trưởng nói với tụi nó:

- Hai em và Hưng sẽ học chung lớp còn thầy Phong sẽ là chủ nhiệm lớp em và chịu trách nhiệm môn anh.

- Cái gì? - cả hai đồng thanh.

- Thôi vô học rồi mọi người về lớp đi. - ngài hiệu trưởng nói.

Sau đó, tụi nó đi theo một giáo viên đến lớp. Giáo viên ấy bước vào lớp, cả lớp im lặng hấn, giáo viên ấy nói:

- Hôm nay lớp ta có 3 bạn học sinh mới và sẽ có giáo viên chủ nhiệm mới thay cô. Mọi người vào đi.

Cả lớp ngổ ngàng khi thấy tụi nó bước vào, ai cũng toát lên vẻ đẹp của riêng mình. Hấn giới thiệu:

- Chào các em, thầy tên Phong sẽ là chủ nhiệm lớp này và chịu trách nhiệm môn Anh. Các em có thể gọi thầy là Justin.

Hấn kèm theo nụ cười toả nắng làm cho các nữ sinh đỏ ửng. Đến lượt của Hưng:

- Chào các bạn, mình tên Hưng. Mọi người có thể gọi mình là Dustin, mong các bạn giúp đỡ.

- Xin chào, mình tên Duyên, nickname là Stella. Rất hân hạnh được làm quen với mấy bạn. - Duyên vui vẻ làm quen.

- Chào, tên Hương, cứ gọi Tiffany. - nó nói ngắn gọn.

Tụi nó di chuyển về phía cuối lớp học và ngồi vào bàn kế cửa sổ. Hưng thì không biết ngồi đâu nên cũng xuống cuối lớp ngồi ở dãy kế bên của tụi nó. Cô giáo ấy nói tiếp:

- Bây giờ cô sẽ ra ngoài để tất cả mọi người có thể làm quen với nhau.

Nói xong thì cô đi ra ngoài, hấn tiếp chuyện với lớp:

- Để làm quen với nhau các em hãy lần lượt đứng lên giới thiệu bản thân mình nhé!

Sau lời nói hấn kèm theo nụ cười khiến mọi nữ sinh đều thích thú. Lần lượt các học sinh giới thiệu về mình. Nó và Duyên thì chả quan tâm, nó thì nằm ra bàn ngủ, Duyên đeo tai phone nghe nhạc. Sau khi ai cũng đã giới thiệu, hấn nêu những quy định mà hấn tự đặt ra:

- Là vì đây là lớp chuyên nên sẽ có vài nội quy sau đây: đi học trễ hay nghỉ học không phép sẽ nộp phạt 50k, không học bài làm bài nộp phạt 100k, ...

- Sao nhiều vậy thầy? - tụi học sinh chán nản.

- Nếu không muốn nộp phạt thì đừng vi phạm nội quy là được. - hấn cười.

Cả lớp nó ai cũng thấy ngán ngẩm khi phải chịu nộp phạt. Chỉ có nó và Duyên thì chả có nghe gì hết (đưa thì ngủ, đưa thì nghe nhạc sao mà nghe cho được). Tối giờ ra chơi, nó định đi ra thì hấn kêu lại:

- Hương, Duyên hai em gặp anh nói chuyện một lát.

Tụi nó bước tới bàn giáo viên, nó hỏi hấn:

- Chuyện gì vậy thầy?

- Hồi nãy anh thấy tụi em không có nghe anh tuyên truyền nội quy nên anh thấy tụi em không có vẻ là muốn học. Tại sao vậy?

- Thứ nhất, tụi em đã có tất cả các loại bằng cấp. Thứ hai, em không thích nghe theo lời ai cả. Ok? - nó vừa nói vừa lấy ra những bằng cấp cho hấn coi.

- Tụi em có thể không thích nhưng các em nên biết tôn trọng thầy cô chứ. - hấn hơi bực.

- Nếu anh muốn thì em sẽ làm, nhưng em sẽ tôn trọng theo cách riêng của em. Được không?

- Nếu đó là điều đúng, anh sẽ đồng ý.

Tụi nó không nói gì, quay lưng đi ra khỏi lớp. Hấn nghĩ thầm trong đầu "em dường như đã trở về tính cách lạnh lùng. Nhóc con, em sẽ thuộc về anh". Hưng từ cuối lớp bước lên, hỏi hấn:

- Cô bé hồi nãy thiệt đúng với những gì anh đã nói. Người gì mà lạnh như băng.

- Cứ từ từ, anh sẽ làm cho cô bé ấy trở nên ngoan ngoãn nghe lời anh mà thôi. Mà em có để ý tới cô gái nào không vậy? - hấn cười nham hiểm.

- Em thì thích cô bạn của Hương, cô ấy nhìn về bề ngoài tuy hơi lạnh nhưng có cái gì đó thân ái nên em hơi phải lòng cô ấy. - Hưng ngại đỏ mặt.

- Ừ, cố gắng đi. Hai đứa đó không dễ như em nghĩ đâu.

Trở lại với tụi nó, hai đứa đi tới căng tin và mua những món để ăn. Tụi nó ngồi vào bàn, Duyên xoay qua hỏi nó:

- Ê kỳ này định tác chiến như thế nào?

- Như cũ - nó lạnh băng.

Duyên dường như hiểu ý nó nên tỏ vẻ thích thú. Đang ăn ngon lành thì có 1 đứa học sinh chạy tới chỗ nó nói:

- Bạn ơi, có người gửi lá thư này cho bạn.
- Thanks.

Nó mở tờ giấy ra đọc, người đó viết rằng : "Xin chào bang chủ windy, tôi là người biết tất cả mọi chuyện kể cả có những điều mà cô không hề biết. Đặc biệt là người mà cô đang theo học. Nếu muốn biết thì chiều nay 3g ở sân sau, nhưng cô phải đi một mình. Ký tên: black". Nó đọc xong thì đưa cho Duyên, Duyên quay nhìn nó nói:

- Mày định đi phải không?

Nó gật đầu rồi tiếp tục ăn. Nó không hề biết rằng một sự thật mà nó bấy lâu nay tiềm ẩn sẽ gây bất ngờ cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Giờ học sau đó thì nó và Duyên cúp học đi lên sân thượng của trường. Tụi nó chìm đắm vào những làn gió mát rười rượi. Duyên nói với nó:

- Chiều nay mày định đi thiệt hả?

Nó gật đầu, nó vẫn còn suy nghĩ về con người mà nó đang tìm kiếm. Trong đầu nó thoáng nghĩ rằng: " chẳng lẽ anh ta là boss?". Duyên thấy nó suy nghĩ sâu xa, lắc vai nó gọi:

- Ê, Hương! Hươnggggggg
- Cái gì vậy, mày khùng hả? - nó bực bội khi ai đó làm tan cái suy nghĩ.
- Tao thấy mày suy nghĩ đêm chiều quá nên tao mới kêu. - Duyên cũng cãi lại nó.
- Mệt, tao không nói chuyện với mày nữa. - nó bỏ đi.

Duyên cũng không nói gì nữa vì từ đó giờ chuyện cãi nhau quá quen thuộc với tụi nó. Duyên ở lại sân thượng suy nghĩ về ai đó (mấy bạn có biết là ai không?). Sau khi tan học, tụi nó không về nhà mà đu thẳng tới bệnh viện. Tụi nó không ai nói gì cả (chắc là còn giận nhau). Tối nọ, tụi nó bước vào phòng Ngọc. Tụi nó thấy Ngọc đang đọc truyện, nó nói:

- Hai đờ chưa vậy?
- Ủ, cũng đờ rồi. Hôm nay ngày đầu tiên tới trường thế nào rồi?
- Cũng bình thường nhưng gặp cha chủ nhiệm hot boy nên không thích lắm.
- Ai mà dám làm em tôi ghét thế?
- Cha Phong chứ ai.
- Trời, vậy coi như xong.

Nó thì ngồi đó gọt trái cây, còn Duyên thì đứng ngắm nhìn trời mưa ngoài cửa sổ (tụi nó vừa tới bệnh viện thì trời đổ mưa). Ngọc thấy thế thì biết rằng tụi nó đang giận nhau, Ngọc nói với hai đứa tụi nó:

- Hai đứa lúc nào cũng giận nhau. Lớn rồi chứ đâu còn con nít đâu mà còn cãi nhau chỉ vì những chuyện con con.

Hai đứa lúc này bỗng dưng ngừng tất cả mọi hoạt động của mình nhìn về phía đối phương. Nó nói trước:

- Tao xin lỗi mày vì đã quát mày.

Duyên không nói gì chỉ nhìn nó cười một cái. Nó hiểu ý nghĩa của nụ cười ấy vì mỗi lần ai xin lỗi hay cảm ơn Duyên thì Duyên thường diễn tả bằng nụ

cười để nói lên sự tha thứ hoặc cảm ơn. Nó cũng nhìn Duyên cười. Ngọc thấy vui vẻ hơn vì tụi nó đã làm lành với nhau. Khải bước vào phá tan sự yên bình nơi đây. Ngọc thấy Khải quay lại nên hỏi:

- Anh đi đâu sáng giờ vậy? Làm em đợi lâu lắm anh biết không?

- Anh xin lỗi, tại công ty có việc đột xuất nên anh phải tới đó. Lúc này trên đường anh có mua cháo cho em ăn nè.

Ngọc lấy chén cháo rồi tự ăn mà không cần Khải đút. Cứ thế thời gian trôi qua, Khải thấy cũng gần tới giờ tụi nó đi học nên nói với tụi nó:

- Hai đứa về chuẩn bị đi học đi. Anh ở đây với Ngọc là được rồi.

- Um, vậy thôi anh ở đây nha tụi em về - Duyên trả lời.

Cả hai đứa ra khỏi cái bệnh viện thì cơn mưa đã tạnh nhưng cái không khí lạnh vẫn còn. Biết nó dễ bị cảm lạnh, Duyên lấy trong cặp cái áo khoác ra đưa cho nó:

- Mặc đi không thôi bệnh nữa bây giờ.

Nó mặc vào rồi cả hai lên xe và đi về nhà. Tụi nó về tới nhà thì chạy vào phòng khoá cửa lại. Duyên lại mơ mộng về người mà Duyên đã phải lòng. Nó vẫn còn suy nghĩ về chuyện bấy lâu nay mà nó nghi ngờ. Thoáng chốc đã gần 3h nó tắm rửa thay đồ rồi chuẩn bị đi. Nó nói với ông quản gia giữ bí mật không cho ai biết nó đi đâu. Nó đi tới sân sau của trường rồi nhìn xung quanh kiếm tên Black. Nó quay đầu qua phía bên trái và nó to:

- Ta tới rồi bước ra đi.

Từ trong một bụi cây nhỏ có một tên thanh niên bước ra. Khuôn mặt bị che bởi chiếc khẩu trang và cái mắt kính. Tên đó nói:

- Cô em tới đúng giờ đấy!

- Có chuyện gì nói mau đi - nó vô thằng vắn đề.

- Cứ bình tĩnh, tôi sẽ nói cho cô em biết một sự thật - tên đó cười nhếch mép.

Nó không trả lời lại tên đó, tên đó bắt đầu nói:

- Boss của cô em chính là .....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

- Boss của cô em chính là..... tên Phong, người mà từ hôm em trở về nước đã bám lấy em.

Nó dường như không thể tin vào sự thật đang diễn ra trước mắt. Nó chưa kịp nói thì tên kia nói tiếp:

- Còn nữa, tất cả mọi chuyện đã xảy ra như gặp em ở công viên, làm giáo viên trường này, ... đều là do hấn ta sắp đặt.

- Người nói láo, nếu anh Phong là boss thì ta đã biết từ lâu rồi không cần người kể - nó giả vờ không quan tâm.

- Hừ, cô em thật biết đùa, nếu cô em không tin thì cứ gặp hấn ta và hỏi thẳng đấy - tên đó cười.

- Còn chuyện gì nữa không? - nó đánh trống lảng.

- Còn chứ, nhưng bây giờ cô em không thể biết được. Mấy chuyện đó dành cho sau này - tên đó không muốn cho nó biết.

Nó quay bước đi mà chả thèm nói lời nào. Còn chỉ mình tên kia đứng đó cười và gọi ai đó. Tên đó kể lại hết mọi chuyện và cười sảng khoái. Nó không về nhà mà gọi điện cho hấn. Cả hai hẹn nhau ra quán cà phê gần đấy. Nó tới đó trước đợi hấn, lát sau hấn tới. Thấy khuôn mặt nó lạnh băng nên hấn nghĩ có chuyện không lành. Hấn ngồi vào bàn rồi hỏi:

- Em hẹn anh ra đây có chuyện gì không?

- Anh là boss của tụi này đúng không? - nó hỏi thẳng mặt hấn.
- Anh biết thế nào em cũng sẽ tìm ra anh. - hấn bỗng trở nên nghiêm hơn.
- Vậy tại sao anh không chịu lộ diện sớm hơn? - nó hỏi tiếp.
- Vì anh không muốn, thế thôi. - hấn nhún vai.

Nó nhìn anh rồi lấy từ trong túi quần một cái tấm hình của người thanh niên, nó nói với hấn:

- Người trong hình là anh đúng không?
- Đúng, nhưng tại sao em lại có nó? - hấn hơi bất ngờ.
- Anh không cần biết. Em về đây, nhưng chuyện này chỉ có anh và em biết. Anh không được nói với ai đấy! - nó chà thêm trả lời.

Nó bỏ về để lại cho hấn một dấu chấm hỏi to đùng ngay đó. Hấn tính tiền xong thì về bỏ lại những suy nghĩ còn vương vấn ra đằng sau. Nó về tới nhà thì thấy có Duyên và Mai ở đó. Duyên chạy lại hỏi:

- Sao rồi có tin gì không?
- Lát lên phòng tao kê mầy nghe.

Mai nhìn tụi nó nghi ngờ nhưng không nói. Nó quay sang Mai nói:

- Chút nữa chị có lên hai không?
- Có, lát mình đi chung nha.
- Um, được. Vậy chị đợi em lên thay đồ rồi mình đi.

Nó kéo Duyên lên phòng, khoá chặt cửa, nó nghiêm túc nói:

- Tao đã biết boss của mình là ai rồi. Người đó không lạ cũng không quen.
- Mày nói đại đi, tao không có hiểu gì hết á!
- Nhưng tao lỡ hứa với boss là chuyện này chỉ có tao và boss biết thôi nên tao sợ.
- Cứ nói đi, tao thề sẽ không nói cho ai biết chuyện này. Nếu nói thì tao sẽ từ bỏ chức phó bang và rời khỏi bang. - Duyên kiên quyết.
- Mày nói vậy thì tao cũng nói luôn là boss của bang mình là anh Phong.
- Mày nói thiệt chứ.
- Thiệt, vì chính tao đã gặp anh ta để hỏi sự thật. Mày đừng nói với ai về chuyện này. Đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì tự động anh ta nói ra sự thật.
- Ủ, vậy giờ mày thay đồ đi rồi lên hai.

-----Tại bệnh viện-----

Khải ngồi kế bên Ngọc kể những câu chuyện cười để Ngọc bớt chán. Kể một hồi thì Khải nhớ ra một chuyện, nói với Ngọc:

- Từ cái hôm mà tụi mình gặp tên Phong ở khu giải trí thì anh thấy là hấn có vẻ thích Hương nhà mình đấy.
- Anh nói cũng đúng, em thấy Phong cứ đi sát bên nó miết. - Ngọc nói.
- Hình như hấn là giáo viên chủ nhiệm của lớp hai đứa tụi nó. Chắc hấn muốn tiếp cận Hương đấy!
- Cũng có lý nhưng con Hương nó biết phải làm gì nên anh yên tâm đi.

Khải cứ suy nghĩ về hấn ta, Khải nghi ngờ là có sự sắp đặt ở đây. Cả hai không biết làm gì nữa, Ngọc thì ngủ, Khải đọc báo.

Chương 10

Khoảng 5h chiều thì nó, Duyên và Mai đến bệnh viện. Nó vẫn còn nhớ chuyện hồi trưa nên khuôn mặt không có chút vui tươi cả. Duyên hỏi Khải:

- Anh, chừng nào thì hai được về?
- Chắc là ngày mai. Ngọc chỉ bị xay xát nhẹ với tinh thần hơi không ổn định. - Khải vuốt tóc Ngọc.
- Em không còn con nít nha, anh đừng vuốt tóc em như con nít vậy. - Ngọc đổi.
- Ủ thì không vuốt nữa. Nhưng em phải cho anh ở bên hết đời này. Được chứ?
- Được - Ngọc nói lí nhí.

Đám tụi nó sồn gai óc khi thấy hình ảnh rất tình cảm của cặp đôi này. Mai chịu hết nổi đành lên tiếng:

- Hai người có cần tụi này ra ngoài để khỏi bị làm phiền không?
- Thôi ra ngoài làm gì, ở đây nói chuyện cho vui! - Khải cười.

Nó đứng bên cửa sổ nhìn tin cho ai đó, nó không tham gia vào cuộc vui của mọi người. Lâu lâu nó thờ dài, thấy nó khác lạ mọi ngày Ngọc hỏi nó:

- Hương, em làm gì mà cứ thờ dài vậy? Đang buồn chuyện gì hả?
- À không có gì hết hai chi là em hơi mệt thôi. Hai không cần lo lắng đâu. - nó giả vờ như bình thường.

Nó cũng cười lên để mọi người an tâm, nhưng trong lòng nó mọi thứ đều rối bời lên. Lát sau, hấn gọi cho nó:

- Hương em rảnh không?
- Rảnh anh.
- Em ra quán cà phê với anh được không?
- Cũng được, 5' em tới.

Nó nói với mọi người là đi gặp bạn để trao đổi chuyện gì đó. Ai cũng nghĩ là vậy, chỉ có Duyên biết là nó đi đâu.

-----Quán cà phê-----

Nó bước vào quán, nhìn quanh để kiếm hấn. Hấn kêu nó:

- Hương, anh đây nè.
- Nó đi tới chỗ hấn, hỏi:
- Có chuyện gì không Boss?
  - Em đừng kêu anh là Boss, kêu bình thường là được.
  - Vậy vô vấn đề chính đi.
  - Em làm bạn gái anh nha? - hấn bắt ngờ tỏ tình với nó.
  - Lý do? - nó vẫn điềm tĩnh.
  - Thì anh thích em, vậy thôi.
  - Chưa phải là lý do. - nó chưa chấp nhận.

Bất ngờ hấn chồm qua chỗ nó và trao nó nụ hôn say đắm. Nó để yên cho hấn hôn, người xung quanh chứng kiến cảm thấy ghen tị với nó. Sau vài phút, nó gần như không thở được nên đẩy hấn ra. Hấn trở về vị trí cũ, nói:

- Vậy nhiều đồ làm bạn gái anh được chưa?

- Không biết! - nó quay sang hướng khác nhưng miệng hơi nở nụ cười.

Nó cười có nghĩa là đồng ý, nó cũng đã chờ đợi giây phút ấy lâu rồi. Hấn cũng hạnh phúc vì cũng đã chinh phục được nó. Hấn chạy vào khu tiếp tân và kêu lấy gì đó. Nó tò mò nhưng vẫn giữ hình tượng của mình. Hấn quay lại và trên tay còn cầm theo một bó hoa. Hấn tặng nó bó hoa và nói:

- Anh cảm ơn em vì đã làm bạn gái anh.

Nó chỉ cười ngượng, hấn hiểu nó không thể nói gì vì nó cũng đang hạnh phúc giống hấn. Hấn nắm tay nó bước ra khỏi quán cà phê. Nó hỏi hấn:

- Vậy giờ mình đi đâu anh?

- Thì đi ra mắt với mọi người. -hấn nhìn nó cười.

- Như vậy có sớm quá không?

- Không đâu, mà sớm cũng tốt thôi. Để không có thằng nào làm quen em được cả.

- Um

Hấn chở nó đến bệnh viện, tụi nó tay trong tay đi vào phòng bệnh. Ai cũng nhìn tụi nó ngượng mồm. Tụi nó dắt tay nhau đi vào phòng bệnh. Mọi người trong phòng đang vui vẻ cười nói thì tụi nó bước vào. Ai cũng bất ngờ, hấn nắm chặt tay nó nói:

- Hôm nay, tôi xin chính thức tuyên bố. Kể từ hôm nay tôi và Hương sẽ chính thức yêu nhau.

Mọi người đều ngạc nhiên, Ngọc lên tiếng:

- Từ khi nào mà cả hai đã yêu nhau vậy?

- Chuyện dài lắm hai, để khi khác em kể cho - nó ngượng ngừng trả lời.

Khải bước đến chỗ hấn, vỗ vai và nói:

- Cậu may mắn lắm khi được nó chọn. Cậu phải luôn chăm sóc nó. Được chứ?

- Tất nhiên - hấn cười.

Trong phòng bây giờ rất vui vẻ, tụi nó cười đùa. Đến khoảng gần 9h thì ai nấy ra về. Hấn chở nó, trên đường về hấn cứ nói chuyện với nó. Nhưng nó chỉ gật đầu không nói gì vì nó cảm thấy rất hạnh phúc mà không muốn nói ra. Về tới nhà nó hấn vẫn không về, nó nói mãi mãi hấn mới chịu về. Nó vào phòng thay đồ định đi ngủ thì có tin nhắn của hấn: "em ngủ chưa?" nó liền trả lời tin nhắn: "chưa anh" " vậy em ngủ sớm đi, mai anh qua chở đi học" nó cười một cách vui sướng. Đêm hôm ấy nó cứ mơ về hấn, hấn cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Kể từ ngày hôm ấy, nó và hấn trở thành một cặp. Tụi nó cứ dính nhau như sam, đi đâu cũng có đôi. Làm cho tụi con gái trong trường ghen tị và có chút ganh ghét. Nó thì không thích mọi người bàn tán về mình nên cứ tránh đi nơi khác. Nhưng hấn cứ bám lấy nó nên nó không thể thoát được tình trạng bị nói xấu. Bữa hôm ấy, đang giờ ra chơi, nó và Duyên đang ngồi nói chuyện thì con Khánh lớp 11F (được mệnh danh là hot girl của trường) bước đến. Khánh đập bàn rất mạnh, mọi người đều ngỡ ngàng. Khánh nói với nó:

- Tao nói cho mày biết, thầy Phong là của tao. Không ai được quyền đụng chạm đến thầy ấy trừ tao ra.

Nó vẫn thản nhiên ngồi đó ăn tô mì một cách ngon lành. Khánh thấy nó thờ ơ, Khánh liền quơ tay làm đổ tô mì của nó, tụi học sinh nghĩ rằng ai mà dám đụng tới Khánh thì coi như xong. Vì ba nó quen biết với hiệu trưởng nên Khánh luôn dựa dẫm vào ba. Duyên ngồi đấy cũng thấy tức giận nó, Duyên định đứng dậy để đánh con Khánh nhưng nó can lại. Nó đứng dậy và nói với Khánh:

- Chuyện thầy Phong của ai không quan trọng. Nếu bạn thích thì cứ nói với thầy, mình đâu ngăn cấm gì. Còn lúc này bạn làm đổ tô mì của mình thì bạn cũng sẽ giống tô mì ấy.

- Hừ, mày mà làm gì được tao à. Tao nói cho mày biết là ba tao có quen biết với hiệu trưởng trường này, chỉ cần tao nói một tiếng là mày sẽ bị đuổi ra khỏi trường này. - Khánh cự lại nó.

- Không biết ai mới là người bị đuổi. - nó mỉm cười gian ác.

- Con này mày ngon lắm. Tao sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ.

Nói xong, Khánh kêu đồng bọn xông lên đánh nó. Đám con trai đi theo Khánh bước đến định đánh nó, nhưng nó với Duyên đã vật cho tụi nó té ngã. Ai nấy đều sợ, Khánh cũng sợ xanh mặt nhưng vẫn lên tiếng:

- Mày cũng được lắm đấy.

- Cảm ơn bạn đã quá khen - nó nhìn Khánh cười nhếch mép.

- Chiều nay, đúng 5h tại bãi đất trống sau trường. Tao với mày sẽ quyết chiến - Khánh vênh mặt thách đấu nó.

- Duyệt - nó ghé sát tai Khánh nói.

Nó và Duyên bỏ đi, còn Khánh vẫn đứng đó cảm giác rất tức. Có một học sinh đã chạy đi kiếm hán và kể lại hết mọi chuyện cho hán nghe. Hán nghe xong thì nhanh chóng gọi điện cho nó:

- Alo, em lên sân thượng gặp anh chút chuyện.

- Em lên liền.

Nó linh cảm thấy sắp có chuyện không hay nhưng chẳng biết chuyện gì. Nó cứ đi đến sân thượng mà không hề biết sắp có chuyện lớn xảy ra. Nó lên sân thượng thấy hán đang nhìn về phía bầu trời xa xăm. Nó lên tiếng:

- Anh kêu em lên đây có chuyện gì không?

- À anh chỉ muốn hỏi em về dụ Khánh thôi! Mà anh nghe nói là nó dám thách đấu với em hả?

- Đúng, mà anh cũng biết chuyện này nhanh thiệt. - nó bước đến chỗ hán.

- Anh nói cho em nghe, con Khánh chính là em gái của tên Vũ trưởng bang Dead đấy. Em coi chừng đấy.

- Em biết chuyện đó lâu rồi, mà anh cứ yên tâm đi, tên Vũ chả là gì cả. Em tự giải quyết cũng được. - nó vuốt tóc hãnh diện.

- Em hơi tự tin đấy. Gần đây bang Dead và Snow đã cùng nhau hợp tác. Vì vậy anh mới lo.

- Công nhận chuyện gì bang Snow cũng làm được cả. Đến chuyện hợp tác với Dead mà còn thành công.

- Thì đó, anh lo cho em vì dụ đó chứ nếu chỉ có bang Snow thôi thì anh nói làm gì.

- Uhm, thôi anh về lớp đi. Cho em cúp một bữa nha.

- Cũng được, vậy em cứ ở đây anh xuống.

Hán đi xuống và chỉ còn nó đứng ngắm nhìn bầu trời. Nó suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra từ khi nó trở về Việt Nam.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

-----5h chiều-----

Nó bước vào khu bãi đất trống, nó nhìn quanh để kiểm tụi con Khánh nhưng chẳng thấy ai cả. Nó định đi ra thì lúc này con Khánh và đồng bọn đi tới. Con Khánh nhìn nó nói:

- Mày cũng đúng hẹn lắm đấy!

- Vô thắng vấn đề đi. Tôi không có nhiều thời gian. - nó đứng dựa vào cái cột gần đó.

- Được, vậy bây giờ tao với mày sẽ chơi 1 chọi 10. Nếu tao thắng thì mày sẽ phải tránh xa thầy Phong ra và không được đụng chạm gì tới thầy Phong. Còn-

- Còn nếu tôi thắng, thì bạn sẽ không được học ở ngôi trường này nữa. - nó xen ngang vào câu nói của Khánh.

Nó chấp nhận lời thách đấu của Khánh là 1 đánh 10. Lúc đầu con Khánh cứ nghĩ rằng nó chỉ là một đứa tiểu thư kiêu kỳ. Khánh thấy nó chỉ có một mình nên thâm nghĩ nó thua chắc. Nó ra hiệu cho con Khánh bắt đầu cuộc chơi, con Khánh nói:

- Tụi bây lên xử nó!

Những đứa con trai đi theo con Khánh là đàn em của bang Dead đi theo để bảo vệ con Khánh. Nó không hốt hoảng mà bình tĩnh xử lý từng đứa. Con Khánh lúc này mới biết là nó có võ, Khánh trở nên lo sợ. Sau khi đã xử lý 9 thằng, chỉ còn con Khánh đứng đó này giờ. Nó bước tới chỗ con Khánh đứng, cứ mỗi bước của nó thì Khánh lại lùi một bước. Cho tới khi Khánh bị bức tường sau lưng cản lại thì Khánh nghĩ rằng sẽ bị nó đánh toi tã. Khánh muốn van xin nó tha tội nhưng vì không muốn bị mất đi lòng tự trọng nên cứ kênh cái bản mặt ra. Còn về nó, nó thừa biết là con Khánh đang sợ nên cũng không muốn đánh. Nó liền nhìn vào cái đồng hồ trên tay rồi ngược lên nhìn con Khánh nói:

- Bây giờ tôi phải đi rồi, còn cuộc đấu này thì sẽ dời vào bữa khác. Tôi sẽ cho bạn chọn ngày để đấu.

Nói rồi nó quay đi ra về, để lại con Khánh đứng đó gợn gợn. Vừa bước ra khỏi bãi đất thì nó nhận được một tin nhắn từ tên Black: " Hẹn cô em ở quán cà phê cát lúc 6h tối nay". Nó cảm thấy sẽ có chuyện không hay sẽ xảy ra. Nó nhìn đồng hồ nhìn cũng gần 6h nên nó đi tới chỗ hẹn luôn. Nó gọi cho Duyên: "Hôm nay tao về trễ nói với mọi người đừng chờ com tao". "Ok" Duyên nhắn lại nó. Nó leo lên chiếc moto rồi chạy thẳng tới nơi. Nó ngồi ở bàn gần ban công trên lầu hai. Lúc sau, tên Black đến, nó kêu tên đó lại. Tên đó nói:

- Xem ra lúc nào em cũng tới sớm đấy!

- Muốn nói gì thì nói lẹ đi. Tôi không có nhiều thời gian.

- Cứ bình tĩnh, em lúc nào cũng nóng nảy.

Nó tỏ vẻ không quan tâm, nó nói tiếp:

- Nếu không nói thì tôi đi về.

- Ấy đừng mà, anh nói. Chuyện là em còn nhớ tên Duy không?

- Nhớ, có chuyện gì thế? Anh ta đã mất cách đây mấy năm rồi - nói tới đây nó đột nhiên khựng lại.

- Anh ta vẫn còn sống đấy. Anh ta chưa có chết đâu.

- Nói dối. - nó cố nén kìm lại cảm xúc.

- Anh nói thật, anh có bằng chứng đấy. Đây này - vừa nói hần vừa lấy mấy tấm hình ra đưa cho nó xem.

Nó dường như không tin vào mắt mình nữa. Những hình ảnh của Duy được đưa ra trước mắt nó. Tên đó nở nụ cười nham hiểm. Tên đó lại nói:

- Anh còn biết là mọi người đều biết điều đó ngoại trừ em thôi đấy.

Nó gần như là sắp khóc nhưng nó cứ cố kìm nén lại. Nó cố gắng hỏi thêm một câu nữa:

- Vậy bây giờ còn chuyện gì nữa không?

Tên đó lắc đầu, nó lập tức đứng dậy bỏ đi. Tên đó chỉ biết ngồi đó mà ngồi cười sáng khoái. Nó chạy xe tới quán bar gần đấy, nó cứ nốc hết chai này rồi tới chai khác. Cứ thế nó uống rượu mà quên mất thời gian trôi qua. Nó thấy rượu vẫn chưa làm cho nó thoải mái hơn (nãy giờ cả chục chai mà vẫn chưa đủ, hết nói rồi). Nó tính tiền rồi lấy xe đi khắp cả cái thành phố. Nó vừa chạy mà nước mắt cứ tuôn ra không chịu ngừng.

----- Tại nhà -----

Gần 11h mà chưa thấy nó về, cả nhà ai cũng lo lắng cho nó. Duyên gọi cho nó cả chục cuộc mà nó không chịu bắt máy. Khải nói với mọi người:

- Duyên em gọi cho Phong là Hương chưa về, đi kiếm nó phụ mình. Còn mọi người lấy xe chia ra kiếm nó. Duyên, em ở nhà nếu con Hương nó về thì báo với bọn anh.

- Dạ.

Cả nhà bắt đầu đi kiểm nó, kể cả hần. Từ lúc nghe điện thoại của Duyên hần cứ sốt ruột. Hần lái xe tới những chỗ nó hay tới mà cũng chẳng thấy đâu. Trong lòng hần lo lắng cho nó, cầu mong cho nó không bị gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Trong khi ai cũng đi kiểm nó, còn nó thì ở bãi đất gần bờ sông. Nó bây giờ trong tình trạng say xỉn không biết xác định được phương hướng. Nó ngồi đó, nước mắt cứ chảy ra không ngừng. Nó cảm thấy mình bị lừa dối bởi những người mà nó luôn yêu thương và đặc biệt là hần. Nó luôn tin tưởng hần vậy mà hần đã nói dối nó. Nó thấy miếng thủy tinh bị vỡ gần đó, nó vội tay lấy miếng thủy tinh, rồi từ từ đưa vào cổ tay mình. Những giọt máu bắt đầu chảy xuống, nó cứ rạch tay từ chỗ này sang chỗ khác. Máu ngày càng chảy nhiều hơn, người nó dần lạnh đi vì mất máu khá nhiều. Trong khoảnh khắc gần như nó sắp ngất, nó thấy một bóng người bước đến bên nó và bế nó lên. Nó không thể nhận ra được khuôn mặt của người đó. Chưa kịp mở lời thì nó đã ngất trong vòng tay của người đó.

-----Tại bệnh viện-----

- Ai là người nhà của bệnh nhân Mai Hương? - tiếng của cô y tá vang lên.

- Là tôi - người cứu nó lúc nãy lên tiếng.

- Bây giờ bệnh nhân bị mất máu khá nhiều. Bệnh nhân lại có loại máu hiếm là Rh- loại đó bệnh viện chúng tôi không có đủ cho bệnh nhân. Chúng tôi cần có người hiến máu cho bệnh nhân, nếu không thì bệnh nhân sẽ nguy kịch và dẫn tới tử vong.

Người đó suy nghĩ một lúc thì chợt nhận ra điều gì đó, anh nói với cô y tá:

- Tôi cũng mang dòng máu Rh- tôi sẽ hiến máu cho cô bé đó.

- Vậy anh đi theo tôi để làm xét nghiệm.

Cuối cùng anh ta cũng có thể hiến máu cho nó. Sau khi hoàn thành việc hiến máu, cả hai được nằm trong phòng đặc biệt. Anh ta nhìn qua đó nở nụ cười tươi sáng. Anh bước xuống bước tới giường nó, anh nắm tay nó và nói:

- Lâu rồi anh không gặp em. Anh nhớ em lắm! Anh xin lỗi vì đã rời xa em. Em cố gắng tỉnh lại đó, em gái yêu của anh.

Anh nói rồi quay bước đi, trước khi về anh còn dặn mọi người trong bệnh viện không được nói với người thân của nó. Đặc biệt là nó, anh không muốn cho nó biết thân phận của. Anh vừa ra khỏi bệnh viện thì mọi người đến nơi. Mọi người chạy vào trong hỏi thì mới biết nó bị mất máu và đang nghỉ ngơi trong phòng chăm sóc đặc biệt. Hần có hỏi ai là người đã cứu nó nhưng cô y tá không thể nói được vì đã hứa với anh ta sẽ không nói cho ai biết về thân phận của anh. Tội nó vừa mừng vừa lo, mừng vì nó đã được cứu, lo vì không biết ai đã cứu nó. Tội nó lần lượt vào phòng thăm nó, lúc này nó vẫn chưa tỉnh, ai nhìn cũng thấy xót thay cho nó. Bỗng tiếng chuông điện thoại của nó vang lên, là tin nhắn của tên Black gửi cho nó, hần lấy điện thoại của nó để đọc, dòng tin nhắn gửi tới với dòng chữ: "Sao rồi, em đã hỏi với mọi người tại sao lại lừa dối mình về việc của tên Duy còn sống chưa?". Hần đọc xong tin nhắn thì cảm thấy tức điên lên vì bí mật lâu nay đã bị bại lộ. Duyên thấy có chuyện không ổn nên đi tới lấy điện thoại xem, sau khi xem thì Duyên cũng rơi vào tình trạng của hần. Duyên lên tiếng:

- Em biết ai đã làm cho Hương trở nên như vậy.

- Là ai? - Ngọc quay sang hỏi.

- Em không biết thân phận hần ta là ai, nhưng em chắc rằng chính hần đã gây ra tất cả mọi chuyện.

Nói xong Duyên ném chiếc điện thoại qua chỗ Ngọc đứng. Khải và Mai nhún người nhìn theo dòng tin nhắn. Đọc xong ai cũng tức nhưng cũng cảm thấy tội lỗi vì đã giấu nó suốt bao nhiêu năm nay. Duyên nói thêm:

- Không những chuyện ngày hôm nay mà còn một chuyện nữa mà hần ta đã nói với Hương.

- Là chuyện gì nữa, em mau nói đi. - Ngọc lay lay hai bên vai Duyên.

Duyên nhìn qua hần như muốn nói điều gì đó, hần bắt gặp ánh nhìn của Duyên. Hần hiểu điều mà Duyên đang nói đến, hần thấy Duyên rơi vào bước đường cùng nên đi đến giường của nó và nói:

- Là chuyện tôi chính là Boss của bang Windy.

- Anh nói thật chứ? - Khai hỏi.

- Điều này là chính xác, nếu anh không tin thì anh có thể hỏi Duyên.

Mọi người quay sang nhìn Duyên, Duyên bối rối không biết phải nói gì chỉ biết gật đầu vài cái để chứng điều hấn nói là sự thật. Không khí trở nên im lặng hơn, không ai nói một câu nào cả, hấn đành lên tiếng để phá vỡ sự im ắng ấy:

- Thôi khuya rồi, mọi người về hết đi để tôi ở lại với Hương. Còn chuyện lúc này thì chừng nào Hương xuất viện thì hãy bàn tới chuyện đó.

Mọi người đồng ý rồi từ từ ra về, trong phòng bây giờ chỉ còn 2 người là hấn và nó. Hấn ngồi kế bên giường nó, nắm lấy bàn tay nó:

- Anh xin lỗi vì đã làm tổn thương em, anh không thể ở bên cạnh để bảo vệ em. Anh cảm thấy mình như là một thằng ngốc. Em hãy mau tỉnh dậy để em có thể trách móc hay trừng phạt anh nếu em muốn.

Những giọt nước mắt của hấn cứ rơi xuống, hấn cứ khóc cho tới tới khi không chịu nổi được nữa hấn cũng chìm vào giấc ngủ say. Nhưng tay hấn cứ nắm lấy tay của nó không rời. Hôm sau khi bình minh vừa ló dạng, hấn đang ngủ thì bỗng nhiên thấy cái gì đó cử động, hấn mở mắt thì thấy nó tỉnh dậy và nó cố gắng buông bàn tay của nó ra khỏi hấn. Hấn vui mừng nói:

- Em đã tỉnh rồi, em nằm yên đi anh đi gọi bác sĩ.

Nó chẳng nói gì mặc cho hấn đi kêu bác sĩ, vài phút sau hấn cùng bác sĩ tới để khám cho nó, vị bác sĩ nhìn hấn nói:

- Bây giờ cô ấy đã ổn, có thể xuất viện vào ngày hôm nay. Nhưng nếu gia đình muốn bệnh nhân được nghỉ ngơi thì có thể cho cô ấy nằm viện thêm vài hôm.

- Tôi cảm ơn bác sĩ.

Sau khi vị bác sĩ đã ra khỏi phòng, hấn liền đến bên ngồi cạnh nó, hấn vui vẻ nói chuyện với nó nhưng nó chẳng thèm trả lời câu nào, chỉ gật hoặc lắc đầu. Hấn cũng biết lý do mà nó hành xử như vậy nên hấn không nhắc tới chủ đề ấy. Hấn hỏi nó:

- Em muốn ăn gì không?

Nó cũng chỉ gật đầu, hấn đi ra mua chút đồ ăn cho nó. Nó muốn ở một mình nên đồng ý khi hấn đi mua thức ăn, căn phòng chỉ còn lại nó. Nó ngồi dậy suy nghĩ những gì đã xảy ra với nó, nó bật khóc khi nhớ đến những người mà nó luôn yêu quý vậy mà lại đi lừa dối nó. Lúc đó, hấn bước vào thấy nó khóc thì chạy tới ôm lấy nó, hấn nói:

- Anh xin lỗi, anh sẽ chịu hết mọi trách nhiệm những gì mà anh đã gây ra cho em. Anh xin em đừng khóc nữa.

Nó vẫn cứ khóc mặc cho hấn có cầu xin, nó cố vùng vẫy để thoát khỏi cái ôm của hấn, nhưng vì do sức khỏe nó còn yếu nên nó không thể thoát được. Nó cứ để cho hấn ôm, nó khóc mãi không thôi. Sau vài phút thì nó thấy ngạt thở, nó lắp bắp nói:

- Em ngạt .... thở ..... anh ... bỏ .... em ra!

Hấn bây giờ mới nhận ra mình đã ôm nó hơi chặt, hấn liền buông nó ra. Hấn nhìn nó mà trong lòng thấy thương nó lắm, hấn vén mái tóc vương trên má nó và nói:

- Anh xin lỗi em, nhưng bây giờ mình có thể không nhắc tới nó được không? Em bây giờ còn bệnh nên anh không muốn em bị kích động nhiều. Đôi khi nào em hết hấn thì mình hãy nói tới chuyện đó được không?

Nó khẽ gật đầu, nó cũng nín khóc hấn thấy nó đồng ý nên cũng yên tâm phần nào. Hấn bước tới bàn lấy bịch cháo đồ vào tô rồi bung ra chỗ nó nói:

- Giờ ráng ăn cháo đi cho khỏe rồi còn uống thuốc nữa!

- Em không muốn ăn, giờ em muốn về nhà.

- Không được. - hấn tỏ vẻ nghiêm.

- Lý do để em ăn? - nó cũng đành lại theo hấn.

- Em đang bệnh phải ăn uống đầy đủ.

- Em không có bệnh, chỉ là hơi mệt. Lý do không đúng, không ăn - nó bướng bỉnh cãi lại hấn.

Hấn định đáp lại nhưng điện thoại lại reo lên, hấn ra ngoài nghe điện thoại lúc lâu rồi trở vào với vẻ mặt lạnh. Hấn nói:

- Thầy hiệu trưởng mới gọi cho anh, thầy kêu anh phải qua trường để họp gấp. Em ở lại đây lo mà ăn uống với uống thuốc đi. Anh trở về mà thấy vẫn còn nguyên vẹn là em không yên với anh đâu.

Nó bấu môi nhìn hấn, gật gật vài cái rồi làm bộ bụng tô cháo lên ăn, nó đợi hấn đi khỏi thì liền bỏ tô cháo xuống không ăn nữa, thuốc nó cũng không uống. Thay vào đó nó lấy điện thoại lên mạng để đọc truyện, nó là một fan cuồng của Taeny nên cái gì về họ thì nó đều coi hết. Nó vừa đọc vừa cười như một đứa tự kỉ, sau khi chán thì nó quay sang mở nhạc (vì là phòng vip cách mấy phòng thường khá xa nên có thể vận nhạc lớn nhỏ theo tùy thích). Nó toàn bật những bài hát của SNSD, nó còn hát theo lời của bài hát, nó không biết mệt là gì cho tới khi nó nhận được tin nhắn của Duyên: "Tao nghe anh Phong nói mày tỉnh rồi, mày đỡ hơn chưa? Chưa thì ăn đi nha, trưa rồi đó!". Nó mới nhận ra là đã gần 12h nên bắt đầu thấy hơi mệt, nó nhận ra mình đã mở nhạc suốt mấy tiếng đồng hồ. Nó nhìn lại thì thấy tô cháo vôi bịch thuốc vẫn còn nguyên, nó tất tốc đem tô cháo đi đổ còn thuốc thì đem bỏ thùng rác. Nó đem bỏ không phải do nó sợ hấn mà nó không muốn nghe thấy tiếng lải nhải của hấn, dù gì thì nó cũng mới tỉnh dậy nên không thích bị nói lớn tiếng. Sau khi hoàn thành được kế hoạch của mình nó liền nhảy lên giường nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

-----Tại trường Star-----

Hôm nay Duyên phải đi học một mình vì nó đang nằm viện, không có nó thì Duyên trở nên im lặng không vui tươi như mọi ngày. Duyên không quan tâm tới những người xung quanh đang bàn tán về mình, chỉ biết ngồi đó nghe nhạc, hay đọc sách. Hưng thấy tâm trạng Duyên không tốt nên nghĩ là có chuyện không hay, Hưng ân cần lại chỗ Duyên hỏi thăm:

- Hôm nay cậu sao vậy? Bộ cậu bệnh hả hay gia đình cậu có chuyện?

Duyên ngẩn đầu lên khi nghe tiếng nói của Hưng, Duyên mỉm cười nhìn Hưng. Thực chất trong lòng Duyên lúc này cảm thấy rất vui vì có người quan tâm đến mình. Duyên tháo bỏ cái tai nghe ra, đứng dậy ghé sát vào tai Khải nói:

- Lên sân thượng với mình đi rồi mình sẽ trả lời câu hỏi của cậu!

Nói xong Duyên nhanh chóng bước ra khỏi lớp, Hưng đuổi theo sau. Lên tới sân thượng, Duyên thả mình vào những làn gió mát, Hưng đứng gần đấy thấy thế thì ngờ ra, trong đầu Hưng tự hỏi tại sao Duyên lại đẹp đến thế. Đứng một hồi lâu thì Duyên xoay qua chỗ Hưng, Duyên hỏi:

- Cậu có biết a Phong là boss của bang Windy không?

- Đương nhiên là mình biết, mà tại sao cậu lại biết chuyện đó. Anh ấy đâu cho ai biết thân phận của mình, kể cả người trong bang.

- Chuyện đó nói ra thì dài dòng lắm. Mình cũng hơi bất ngờ khi biết anh cậu là boss, nhưng chuyện đó không quan trọng.

- Vậy thì là chuyện gì, cậu nói đi - Hưng khó hiểu.

- Hiện tại là có một kẻ luôn muốn hại bang, đặc biệt là Hương. Hấn ta luôn tìm cách làm cho Hương bị tổn thương và căm ghét mọi người. Hôm qua hấn đã nói cho Hương biết anh Duy vẫn còn sống. Hấn còn nói là mọi người giấu nó chuyện đó, nó đã bỏ đi và muốn tự tử. Nhưng nó được người ta giúp nên thoát chết, hiện nó còn trong bệnh viện.

- Vậy đó là lý do mà cậu buồn từ sáng giờ? - Hưng nhíu mày hỏi.

- Đúng, mình cảm thấy hối hận lắm. Mình đã làm cho nó trở nên như vậy - Duyên gần như oà khóc.

Hưng nhìn Duyên khóc cũng buồn lắm, chỉ vì một kẻ xấu xa nào đó đã làm cho mọi chuyện trở nên rắc rối. Hưng bước đến ôm Duyên vào lòng và nói:

- Nếu buồn thì cậu cứ khóc. Nhưng cậu nên nhớ rằng điều đó không ai muốn nó xảy ra cả. Đó không phải lỗi do cậu mà là do kẻ đã nói với Hương chuyện ấy. Mình biết cậu và mọi người giấu chuyện đó vì không muốn Hương bị mất tinh thần. Cậu hiểu mình chứ?

Duyên gật đầu tựa đầu vào lòng Hưng khóc, Hưng cũng không muốn nói gì nữa để cho Duyên cứ khóc. Lát sau Duyên cũng không còn khóc nhiều nữa, thút thút nhìn Hưng mỉm cười nói:

- Cảm ơn cậu đã cho mình giải toả được nỗi lo. Mà áo cậu ướt hết rồi kia, mình xin lỗi để mình đi kiếm áo khác cho cậu mặc nha!

Duyên nhìn áo của Hưng đã bị ướt đi một phần do nước mắt của mình nên định đi lấy áo khác cho Hưng. Chưa kịp đi thì Duyên đã bị bàn tay của Hưng kéo lại, vì bất ngờ nên Duyên vấp ngã cũng may là Hưng đỡ lấy Duyên kịp lúc nên Duyên không bị ngã xuống đất. Nhưng vì do lực kéo hơi mạnh nên ngực của Duyên và Hưng sát nhau chỉ cách vài xentimét là môi của cả hai sẽ chạm vào nhau. Lúc này tim của Hưng dường như bị trật đi một nhịp, đập loạn xạ vì có thể thấy được vẻ đẹp yêu kiều của Duyên gần tới như vậy. Duyên cũng không tránh khỏi tình trạng đó, Duyên cảm nhận được hơi thở của

Hung nóng dần lên. Duyên vội vã buông Hung ra, Hung bây giờ mới chợt tỉnh ngộ. Thì ra cả hai cũng đã có tình ý với nhau trước đó nên bây giờ đứng gần sát nhau nên cũng hơi ngại. Mặt Duyên đỏ lên, cảm thấy hơi xấu hổ nên quay ra chỗ mà hỏi Hung:

- Cậu còn muốn nói chuyện gì với mình à?
- .....
- Cậu có chuyện gì? Nói đi.
- .....
- Cậu không nói thì mình đi đấy nha.
- .....
- Vậy cậu đứng đó luôn đi-
- Mình thích cậu Duyên à - Hung ngắt lời của Duyên và nói ra điều mà bấy lâu thầm giấu kín.

Duyên bất ngờ khi có người nói thích mình, mà lại là em trai của boss mình nên hơi ngạc nhiên nhưng sau đó thì lại ngượng ngùng xấu hổ. Duyên ngượng đỏ cả mặt, Hung tuy không thấy được vẻ mặt của Duyên lúc này vì Duyên đã xoay qua chỗ khác, nhưng trong lòng Hung lại cảm thấy Duyên cũng có tình cảm với mình nên quyết định bước tới chỗ Duyên đang đứng, Hung xoay người Duyên lại đối diện mặt mình và nói:

- Mình rất thích cậu, từ cái lúc mà chúng ta lần đầu gặp nhau mình đã có tình cảm với cậu rồi.
- Nếu thích thì cậu cứ thích mình không cần cảm cảm nhưng cậu nói cậu chỉ thích thôi đúng không - giọng Duyên ngày càng nhỏ.

Hung nhú mày nhìn Duyên khó hiểu, 5s sau thì Hung đã hiểu ý của Duyên muốn nói gì. Hung cười nhìn Duyên rồi cầm tay Duyên nói:

- Mình không chỉ thích mà còn yêu cậu. Anh yêu em! Làm bạn gái anh nha?
- Ai cho cậu gọi mình bằng em, tụi mình bằng tuổi nhau mà.
- Em à không cậu đồng ý làm bạn gái mình chứ?

Duyên khẽ gạt đầu, Hung sung sướng khi đã có được một cô gái yêu mình, Hung hét lên:

- Duyên ơi! Anh yêu em.
- Đã nói là không được kêu bằng em mà, cậu mà kêu nữa thì mình bỏ luôn đấy.
- Sao kỳ vậy, tụi mình là người của nhau mà sao lại không được xưng hô như thế?
- Thì do mình không thích như vậy thôi.
- Ủ, cậu muốn sao thì mình cũng chiều hết đó. Miễn cậu phải luôn ở bên cạnh mình là được.

Duyên vui vẻ tựa đầu vào vai Hung, trên môi cứ nở nụ cười tươi trên đó. Hung cũng hạnh phúc không kém, Hung nói:

- Chiều nay mình vào bệnh viện thăm Hương rồi nói cho mọi người biết về chuyện của mình nha?
- Ủ, tuy cậu thôi cái đó mình không có ý kiến. Mà mình nói nè, cái cách xưng hô anh em thì mình sẽ sử dụng nó nhưng không phải bây giờ, cứ để nó đến một cách tự nhiên cậu nhé?
- Biết rồi cô nương, tôi sẽ đợi. Mà giờ cậu đói chưa mình xuống căn tin ăn nha? - vừa nói Hung vừa nhéo nhẹ một bên má ửng hồng của Duyên.

Duyên gạt đầu rồi cả hai nắm tay nhau đi xuống sân, từ lúc đi xuống ai cũng nhìn cặp đôi đang vui vẻ nói chuyện với nhau. Họ ghen tị với cặp đôi đang hạnh phúc ấy. Nhưng Hung và Duyên không quan tâm, cứ mặc cho mọi người nói gì, cả hai ngang nhiên dắt tay nhau đi ở dưới sân trường. Hung dẫn Duyên vào một cái bàn ở sát căn tin, ga lăng đẩy ghế cho Duyên ngồi. Đợi Duyên ngồi xuống thì Hung nói:

- Bây giờ Duyên muốn ăn gì nào?
- Gì cũng được, Hung ăn gì thì Duyên ăn đó - Duyên bất ngờ đổi cách xưng hô.

Hung vui vẻ đi mua thức ăn cho cả hai, Duyên ngồi đấy mơ mộng về chuyện gì đấy. Bỗng hần bước tới chỗ Duyên gỡ vào bàn nói:

- Hai đứa tiến triển nhanh đấy.

- Ủa anh! Sao anh ở đây? Không phải anh đang ở bệnh viện với người yêu của anh à? - Duyên giật mình.
- Tại trong trường có chút việc nên anh vô thôi. Còn em với Hưng hay thật, canh lúc không có anh ở đây lên lúc hẹn hò.
- Tụi em không có lên lúc nha - Duyên bĩu môi.
- Ừ thì không lên lúc mà công khai cho cả trường này biết luôn.

Duyên chu môi, hai má phúng phính trông rất đáng yêu, hần nhìn mà còn bị say mê nữa mà. Đúng lúc Hưng vừa mua thức ăn về, chứng kiến những hành động của Duyên mà không khỏi bị hút hồn, nhưng Hưng cũng nhanh chóng lấy lại sự điển trai của đi tới và ngồi vào bàn:

- Anh đừng có hòng mà cướp Duyên của em, anh lo cho cô bạn gái của anh đi.

Hắn bây giờ mới sực tỉnh dậy, hơi đỏ mặt vì xấu hổ, hắn nói:

- Thôi anh không làm phiền hai đứa nữa! Anh phải họp rồi, chiều mình gặp. Mà Duyên nè Hưng tỉnh rồi đó, em nhớ nhất nó ăn uống thuốc giùm anh nha!

Chưa kịp để ai phản ứng, hắn đã chuồn khỏi nơi đó để lại 2 con người ngơ ngác nhìn nhau. Hưng lấy bánh mì đưa cho Duyên:

- Nè, Duyên ăn đi. Hưng biết Duyên không biết ăn đồ chua nên không có lấy nên yên tâm mà ăn đi.
- Cảm ơn Hưng nhiều nha! Hưng cũng mau ăn đi rồi mình về lớp - Duyên nhóp nhép thức ăn nói.

Kể từ lúc đó, cả hai chính thức là một đôi làm cho biết bao con người ganh tị. Suốt cả buổi học, Hưng thì mãi ngắm nhìn cô bạn gái của mình, còn Duyên thì cứ dán mắt vào cuốn sách vì không muốn bị phân tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

-----Bệnh viện-----

Chiều hôm đó cả đám kéo nhau vào bệnh để thăm nó, ai cũng tỏ vẻ lo lắng vì sợ nó buồn. Nhưng khi vào phòng nó thì thấy nó đang ôm chặt cuốn truyện ngôn tình của mình mà ngủ. Hắn bước tới nhẹ nhàng rút cuốn truyện ra và đặt nó nằm lại ngay ngắn trên giường, do có lẽ người nó quá nhạy cảm nên hắn vừa chạm tay vào người nó thì nó giật mình tỉnh dậy. Nó dụi mắt nhìn xung quanh, mọi người đều ở đây cả và đang nhìn nó lo lắng, hắn nói:

- Anh làm em giật mình sao? Anh xin lỗi.
- Không sao đâu, mà sao hôm nay mọi người tới đây đông đủ quá vậy?
- Thật ra tụi này có chuyện muốn nói với em đây! - hắn nhẹ nhàng nói.

Nó nhìn vẻ mặt của mọi người đang hơi lo nên cũng hiểu họ sẽ nói về cái gì. Nó trở lại vẻ lạnh lùng của mình, hướng mắt về những tán lá đang đung đưa ngoài cửa sổ:

- Em biết mọi người muốn nói chuyện gì, em hứa sẽ không trách mọi người đâu nên hãy nói sự thật cho em biết.
- Em có chắc chứ? Anh không nghĩ như vậy đâu - Khải nói.
- Em chắc chắn đây! Bây giờ mọi người hãy nói cho em nghe đi.

Hắn bắt lực trước sự kiên quyết của nó, hắn đành phải kể cho nó nghe sự thật.

FLASHBACK

Trên cánh đồng cỏ xanh bát ngát, có một cô bé khoảng chừng 10 tuổi đang nô đùa cùng với gió, với những mây. Cô bé quay đầu về phía sau mình la lên:

- Anh hai ơi! Em ở đây nè.

Bỗng chốc có một người thanh niên chạy tới cười với nó, anh nói:

- Bé Nhi, sao em lại chơi một mình, còn Duyên đâu rồi?
- Em không nói cho Duyên biết em đang ở đây nên chỉ có em chơi một mình thôi! - cô bé phồng má.
- Vậy có anh hai ở đây chơi với em được không hả bé Nhi của anh?

Cô bé vui vẻ gật đầu, anh bế cô bé lên để lên vai mình rồi chạy vui đùa cùng những làn gió. lát sau cô bé vói vỉnh anh cho mình xuống và nằm lên bãi cỏ xanh tươi ấy. Anh dịu dàng đỡ cô bé xuống rồi nằm xuống cùng cô bé. Cô bé quay sang anh nũng nịu nói:

- Anh hai nè, anh đừng gọi em bằng tên Nhi nữa nhé!
- Tại sao vậy tên đó dễ thương mà?
- Chỉ là do mỗi lần bị kêu như vậy em cảm thấy mình trở nên con nít lắm.
- Vậy em không phải là con nít à?
- Nhưng anh đừng gọi em bằng tên đó được không, năn nỉ mà! - cô bé lắc tay anh làm nũng nói.
- Được rồi, anh sẽ không gọi tên đó nữa. Vậy anh gọi em bằng bé Hương nha? - anh nheo nhẹ mắt của cô bé (vậy cô bé đó chính là nó nhá).

Nó gật đầu đưa tay ôm anh, nó vui mặt vào lòng anh mà miệng thì cứ nở nụ cười thật tươi. Anh cũng vui vẻ không kém nó. Bỗng anh nhận được cuộc điện thoại từ ai đó:

- Alo! Có chuyện gì mà gọi cho tôi?
- .....
- Tại sao lại có chuyện đó lại xảy ra chứ? - anh tức tối quát người phía bên kia.
- .....
- Được rồi, nói với hắn ta 15p nữa tôi sẽ tới đó.

Nó đứng kế bên anh và nghe hết mọi chuyện, nó trở nên lo lắng cho anh. Nó hỏi:

- Anh hai phải đi đâu à? Anh cho em theo với được không?
- Không được Hương à! Chuyện này rất quan trọng anh không thể cho em theo được. Em ở nhà với Duyên đi, tối về anh mua kem cho em nha? - anh nhẹ nhàng nói.
- Không chịu đâu, ở nhà chán lắm. Anh cho em theo đi, em hứa sẽ ngoan ngoãn không làm phiền anh mà. - nó lại giở trò làm nũng với anh.
- Anh đã nói là không được, đến đó nguy hiểm lắm.
- Vậy anh cứ bỏ mặc em luôn đi. Em không cần anh nữa, anh đi mà lo cho công việc của anh đi - nó giận dỗi không thèm nhìn mặt anh nữa.
- Thôi được rồi, anh sẽ cho em đi nhưng em phải hứa là sẽ ngoan ngoãn không được quậy phá nha? - anh bắt lực đành phải cho nó theo dù việc đó rất nguy hiểm.

Nghe được câu nói của anh, nó lập tức quay lại với vẻ mặt hứng khởi, anh cũng lắc đầu chịu thua nó. Anh cho nó theo nhưng không yên tâm vì nơi đó khá nguy hiểm nên anh cho thêm 2 tên vệ sĩ đi theo. Anh chở nó tới một căn nhà hoang cách xa thành phố, anh gọi cho tên lúc nãy:

- Tôi tới rồi, mấy người đang ở đâu?
- Bây giờ anh phải nghe theo chỉ dẫn của tôi, nếu không con bé kia phải chết - người bên kia nói.
- Được rồi, tôi sẽ nghe theo nhưng đừng làm hại gì tới con bé kia, nó không có tội đâu - anh bình tĩnh nói.
- Tốt, giờ anh hãy đi vô ngôi nhà hoang, khi vô anh sẽ thấy một đường hầm. Tới đó, tôi sẽ hướng dẫn tiếp cho anh. Còn bây giờ thì đi đi.

Anh cúp máy rồi quay sang nó nói:

- Bây giờ anh phải đi giải quyết một số công việc, em ngoan ngoãn ở lại đây chơi với 2 anh kia. Một lát khi nào xong việc anh chở em đi ăn kem chịu không?

- Thôi anh cho em theo đi, ở đây chán lắm không có gì để chơi cả - nó phòng má trả lời.

- Thôi nào, nghe lời anh đi anh thương nhiều. À anh có vài con totoro nè, em chơi với nó nha, chịu không? - anh lấy từ cốp xe mấy con totoro đưa cho nó.

Anh biết nó rất thích totoro nên lấy cái đó để dụ nó, còn nó thì khỏi nói thấy totoro là mắt sáng rực nên lập tức gạt đầu rồi nhanh nhẹn lấy mấy con totoro từ tay anh. Thấy nó chịu nghe lời anh cũng đỡ lo phần nào. Anh xoa đầu nó nói:

- Anh đi công việc chút, em chơi với totoro vui nha!

- Anh nhớ về sớm để mình còn đi ăn kem nha! - nó vẫn còn nhớ lời hứa của anh khi nãy.

Anh bật cười vì sự ngây thơ, hồn nhiên của nó, anh bước ra ngoài dặn dò 2 tên vệ sĩ rồi nhanh chóng đi vào căn nhà hoang kia. Anh đảo mắt nhìn quanh, anh thấy gần đây có một lối đi xuống đường hầm rồi đi tới đó.

* Reng * * Reng* * Reng*

Điện thoại của anh reo lên, anh bắt máy, người bên đầu dây kia nói:

- Anh cũng biết nghe lời lắm đấy.

- Mau chóng chi điem tiếp theo đi, tôi không có nhiều thời gian - anh hơi cao giọng nói.

- Bình tĩnh nào chàng trai, anh hãy đi xuống đường hầm và cứ đi thẳng cho tới khi anh thấy 3 căn phòng. Tôi nói nhieu đó thôi, nếu muốn thoát khỏi đây ẹ thì mau đi đi.

Kê bên kia cúp máy, anh bước xuống tầng hầm và đi theo chỉ dẫn của hần. Đường hầm toả ra một loại khí khó chịu, anh cứ nhăn mặt khó chịu, anh nghĩ rằng kê đó không bao giờ chỉ dẫn một cách an toàn. Anh vừa đi vừa nhìn xung quanh, bỗng từ đâu một chiếc phi tiêu bay tới, anh phát hiện kịp nên kịp thời né phi tiêu ấy. Anh đi được một đoạn ngắn nữa thì những cây phi tiêu phóng tới tấp vào người anh. Anh né những cây phi tiêu ấy một cách điêu luyện, nhưng vì do có rất nhiều nên anh không né kịp, anh bị một vết thương ở bên vai trái. Nhưng anh phải không si nhê gì, anh tiếp tục đi hết con đường, những cái bẫy của kê đó được bày ra cả con đường. Không may cho anh khi gần tới được 3 căn phòng thì những con dao nhọn sắt bay tới cùng lúc, lúc đầu anh né được tất nhưng càng về sau thì lượng dao quá nhiều mà anh lại kiệt sức vì mất máu nên anh đã bị vài con dao đâm vào vùng bụng và chân. Sau một hồi vật vã thì anh cũng tới được trước ba căn phòng ấy. Anh mệt mỏi ngồi phịch xuống đất, cùng lúc đấy điện thoại anh reo lên, anh nhìn vào số người gọi. Lần này không phải là kê kia gọi mà là một tên vệ sĩ của anh lúc nãy gọi. Anh vừa bắt máy thì tên vệ sĩ ấy đã nói:

- Đại ca, tiểu thư bị bọn chúng bắt rồi!

- Tại sao lại xảy ra chuyện đó? Mấy người muốn chết hả? - anh tức điên lên mắng quát tên vệ sĩ.

- Thừa đại ca, lúc đại ca vừa đi thì hình như có vài tên đã đánh lên chúng tôi. Khi đó vì không biết được có kê theo dõi nên chúng tôi bị đánh ngất không biết gì cả. Khi tỉnh dậy thì tôi không thấy tiểu thư đâu cả - tên vệ sĩ hồi hã kể lại toàn bộ sự việc cho anh nghe.

- Chết tiệt, bây giờ cậu gọi thêm chi viện cho tôi, còn Hương thì tôi sẽ tìm và giải thoát cho nó - anh ra lệnh.

Tên vệ sĩ nghe theo anh, gọi cho những anh em trong bang để đến trợ giúp, trong đó có cả hần. Còn về phần anh thì sau khi nghe tin nó mất tích thì anh dần sợ hãi và lo lắng, anh định đi tìm nó thì có một tin nhắn được gửi đến cho điện thoại của anh. Tin nhắn đó là một cái clip, về mặt anh tối sầm lại khi thấy người đang bị trói là nó. Giọng của kê kia vang lên:

- Nếu muốn cứu con bé thì mày hãy chọn bước vào căn phòng nào, trong đó có 2 phòng chứa mọi cái bẫy từ nhẹ cho tới nguy hiểm nhất, phòng còn lại đang nhốt con bé này. Tao cho mày thời gian là một phút để suy nghĩ, nếu sau một phút mà mày không chọn được hoặc chọn sai thì mày phải chết và con bé này sẽ mất đi sự trong sáng của nó. Hahahaha.

Đoạn clip kết thúc cũng là thời gian suy nghĩ bắt đầu, anh bức bối suy nghĩ nên bước vào căn phòng nào. Anh cứ suy nghĩ cho tới khi thời gian chỉ còn 10 giây nữa thôi, anh quyết định bước vào căn phòng số .....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Chương này vẫn nói về quá khứ nha mấy bạn!!

Thời gian chỉ còn vòn vẹn 15 giây, lúc này anh gần như hoảng loạn không biết chọn phòng nào. Lúc này anh nghe tiếng gọi của nó trong lý trí " Anh hai, anh mau tới cứu em đi, em sợ lắm! ". Không còn lý trí để suy nghĩ, anh xông thẳng vào căn phòng ở giữa mà không chút nghĩ ngợi, đúng lúc thời gian vừa hết. May mắn đã đến với cả hai, anh vào đúng phòng và thấy nó bị trói trên một cái ghế, miệng bị bịt chặt, nước mắt nó thì nhau rơi xuống. Nó thấy anh vào nên mừng vì mình được cứu, nhưng niềm vui đó bị dập tắt bởi nó thấy phía sau anh có người đang chia súng vào người anh. Nó cố ra hiệu cho anh rời khỏi khu vực ấy, anh cảm nhận được những gì nó muốn nói nên quay đầu lại và thấy có người cầm súng về phía mình. "Đừng" tiếng súng vang khắp tầng hầm, khi nghe tiếng súng nó nghĩ anh mình đã gục ngã nhưng nhìn kỹ lại thì người đang nằm trên mặt đất là tên kia, nó và anh nhìn về phía đó thì thấy người trong bang của anh đã tới. Anh vui mừng chạy lại cõng trói cho nó, nó ôm chặt lấy anh khóc nức nở sau khi được cởi trói. Anh xoa đầu nó an ủi:

- Ngoan nào, đừng khóc nữa, anh vẫn ở bên em mà!

- Anh hai, Hương sợ lắm, Hương sợ mất anh hai - nó vừa khóc vừa nói.

- Hương đừng sợ, anh hai vẫn ở đây mà có chết đâu mà sợ. Thôi không khóc nữa, khóc là xấu lắm đó. Hương mà khóc nữa là anh giận luôn đó - anh dỗ dành nó.

- Hương ... hức .... không khóc .... nữa! - nó ngưng khóc nhưng vẫn còn thút thít.

- Ủ' vậy mới ngoan chứ - anh lau nước mắt cho nó.

Những người trong bang của anh chứng kiến cảnh đó không khỏi cảm động, nhưng có lẽ niềm vui không trọn vẹn khi kẻ thù của anh bước vào, kẻ đó cười nói:

- Hahaha, thật là cảm động, hai anh em tội bấy thương nhau quá đi thôi!

- Mày là kẻ không biết giữ lời - anh chỉ mặt kẻ đó nói.

- Hừ, tao là ai mà phải giữ lời với mày. Mày nên nhớ là tao có thể bắt con em mày bất cứ lúc nào! - kẻ đó vênh mặt.

- Chuyện trong bang tao còn có thể giải quyết ổn thỏa nhưng còn chuyện mày giám định tới em tao thì tao sẽ không tha cho mày - anh tức giận.

- Nếu vậy thì hôm nay giải quyết luôn đi, tao luôn sẵn sàng đấu với mày.

- Được, vậy thì coi như hôm nay mọi chuyện sẽ được giải quyết.

- Nếu tao thắng thì mày phải chết và con em mày sẽ là một trong những con vợ lẽ của tao để tao có thể thỏa mãn dục vọng của tao.

- Mày dám!

- Tại sao không! Còn nếu mày thắng thì mày có mọi quyền quyết định.

- Vậy cứ theo luật rừng mà đấu.

Anh bế nó đưa cho hai tên vệ sĩ, ôn tồn bảo nó:

- Anh hai có việc cần giải quyết, Hương theo hai anh này ra xe đợi anh hai nha.

- Không chịu, không có anh hai Hương sợ lắm, sợ bị bắt cóc giống lúc này, sợ mất anh hai - nó lại khóc.

- Ngoan, nghe lời anh hai, ra xe đợi anh hai. Anh hai hứa sẽ trở về với Hương mà.

- Thật không? - nó ngây thơ hỏi.

- Thật, anh hai có nói dối Hương bao giờ đâu. Giờ thì ra xe đợi anh hai được chưa? - anh vẫn cố gắng mỉm cười nhìn nó dù bây giờ anh rất mệt.

Anh nhận được cái gật đầu từ nó, anh mừng vì nó chịu nghe lời. Sau đó nó được bế ra xe. Bây giờ trong căn phòng chỉ còn anh, kẻ đó và một vài đàn em của hai bên. Anh hỏi:

- Bắt đầu được chưa?

- Ok!

Anh giơ ba ngón tay lên rồi rút từ từ từng ngón, khi ngón cuối cùng rút xuống cả hai bên xông lên, tình hình bây giờ rất hỗn loạn, có tiếng súng, tiếng la hét, không phân biệt được ai cả. Anh nhanh chóng hạ được hơn chục tên, tiếng về phía kẻ đó. Cả hai đánh nhau không ngừng nghỉ, trên người ai giờ cũng đầy vết thương. Kẻ kia bị đâm vài nhát dao nhưng vẫn cố gượng đánh trả, còn anh thì do trước đó đã bị thương nên anh bị đánh bầm dập. Trong lúc kẻ đó đang đau đớn vì nhát đâm, anh tóm thời cơ lấy cây súng gần đó bắn vào bụng kẻ đó. Kẻ đó gần như đã thua cuộc nhưng kẻ đó lại kêu đàn em của

mình rút lui trước, anh cố đánh trả để không cho chúng thoát. Sau khi kẻ đó cùng một vài đàn em chạy ra ngoài, kẻ đó lấy cái điều khiển gượng cười nói:

- Hừ, mày nghĩ mày thắng à? Đừng có tưởng bở, chỉ cần bấm cái nút điều khiển này thì mày sẽ banh xác thôi.

- Mày dám sao? - Anh thờ gáp.

- Tất nhiên dám chứ sao, mày cứ ở lại đây mà chờ chết. À mà quên nữa còn con em gái mày thì lần này tao tha, thay vào đó là tính mạng của mày sẽ không còn nữa! Hahaha - kẻ đó cười nham nhở.

Anh cố hết sức hét lên bảo mọi người ra khỏi tầng hầm này, nhưng họ không ra mà ở lại cùng anh. Kẻ đó bực bội khi thấy tình đoàn kết của họ, kẻ đó bấm nút điều khiển, cả tầng hầm bị nổ tung, kẻ đó cùng đồng bọn đã thoát ra trước nên không sao cả. Kẻ đó tưởng rằng anh đã chết nhưng nào ngờ ông trời đã về phe anh. Trước khi tầng hầm bị nổ, Phong - hấn đã tới kịp thời và giải cứu cho anh và những người khác. Khi tầng hầm vừa nổ thì cũng là lúc anh và mọi người được cứu sống. Hấn chở anh đến bệnh viện và gọi cho một người đàn em tới, trên đường đi anh bị mất khá nhiều máu nhưng vẫn cố nói với hấn:

- Sau này nếu tôi có mất thì cậu phải là người thay tôi quản lý bang của mình. Ngoài ra, tôi nhờ cậu chăm sóc cho em gái tôi, con bé dễ dụ lắm, cậu dụ nó vài ba câu là nó nghe lời liền à!

- Anh đừng nói như vậy, anh không được chết, anh phải sống để còn giải quyết những vấn đề trong thế giới ngầm của mình. - hấn nắm chặt tay anh nói. - Còn em gái của anh thì anh phải tự chăm sóc nó chứ, nó còn nhỏ nhưng nó rất thương anh, nó luôn muốn ở cùng anh! Anh không được chết - hấn bật khóc.

Anh chẳng nói gì nữa, anh nhìn mọi cảnh vật quanh mình anh xem như đây là lần cuối anh được ngắm cảnh đường phố. Cuối cùng cũng tới bệnh viện, hấn đỡ anh vào trong, bác sĩ cùng những cô y tá nhanh chóng đưa anh vào phòng mổ. Hấn ngồi ở ngoài cầu nguyện cho anh, lát sau tên đàn em cũng tới, tên đó chạy vào thấy hấn đi lòng vòng trước phòng mổ. Tên đó hỏi:

- Anh Duy sao rồi?

- Vẫn còn trong phòng mổ - hấn chỉ tay về phía phòng mổ.

- Vậy còn bé Hương thì sao? Nó có an toàn không?

- Khi nghe tiếng nổ thì nó hoảng loạn, cứ khóc kêu tên anh Duy rồi kiệt sức đâm ra ngất xỉu, tôi đã nhờ người chở con bé về nhà và kêu bác sĩ rồi.

- Ừ.

Hơn 2 tiếng đồng hồ trôi qua, cuộc phẫu thuật cũng kết thúc, bác sĩ bước ra với vẻ mặt mỉm cười phúc hậu. Hấn liền nắm tay bác sĩ hỏi:

- Bác sĩ anh tôi sao rồi, có bị gì không?

- Người nhà yên tâm, bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch nhưng do mất máu khá nhiều nên bệnh nhân vẫn còn bị hôn mê.

- Vậy bao lâu anh tôi mới tỉnh dậy hả bác sĩ?

- Cái đó tùy thuộc vào bệnh nhân! Chúng tôi không nói trước được.

- Vậy chúng tôi có thể vào thăm anh ấy được không?

- Được, người nhà cũng nên kể cho bệnh nhân nghe những câu chuyện vui thì may ra bệnh nhân sẽ mau chóng tỉnh dậy.

- Cảm ơn bác sĩ.

Nói hấn cùng tên đàn em vào thăm anh, nhìn anh phải thở bằng bình, người thì băng bó khắp nơi khiến hấn không khỏi thương xót. Hấn nói với tên đàn em:

- Bây giờ cậu hãy trở về thông báo với mọi người anh Duy còn sống nên đừng lo tuy qnh vẫn còn hôn mê. Mà nhớ nói mọi người đừng cho Hương biết chuyện này vì con bé đã tưởng rằng anh Duy đã mất. Do đó nếu nó biết thì sau khi tỉnh dậy anh Duy sẽ phải khó xử, vừa phải lo cho nó vừa phải lo chuyện báo thù.

- Nhưng nếu nói như vậy chẳng khác nào hại con bé trở nên bị trầm cảm thì sao? - tên đó hỏi lại.

- Chính vì lý do đó nên tôi mới quyết định như vậy. Nếu Hương mất đi một người mà nó thương thì mối thù hận của nó sẽ tăng cao. Nó sẽ thay cho anh Duy trả mối thù này.

- Biết là vậy nhưng tôi thấy Hương nó còn nhỏ làm sao mà có ý định trả thù được chứ.

- Đừng coi thường con bé đó, tuy còn nhỏ nhưng nó đã có lối suy nghĩ của một người lớn. Nhìn nó có vẻ ngây ngô nhưng chỉ trước người mà nó yêu thương thôi, ngoài ra nó còn có bộ mặt lạnh lùng rất giống anh Duy khi làm việc và nó rất biết cách lãnh đạo người khác nên tôi tin rằng nó sẽ trả mối thù

cho chúng ta.

- Nhưng lỡ .....

- Không nhưng gì nữa, cậu mau đi thông báo với mọi người đừng nhiều lời ở đây nữa.

- Dạ tôi đi liền.

Đội tên đàn em đã đi khỏi, hấn đi tới giường bệnh nắm tay anh nói:

- Anh à! Em xin lỗi vì đưa Hương vào cuộc, nhưng em chắc chắn Hương sẽ giúp ta trả thù.

Nước mắt hấn cũng bắt đầu rơi xuống chiếc giường, hấn biết chuyện này có thể gây nguy hiểm cho nó nhưng chỉ còn cách này thì cứu được bang Windy. Kể từ ngày mà mọi người biết chuyện, ai cũng cảm thấy thương xót nó, còn nó khi nghe tin anh chết thì nó trở nên lạnh lùng, nó hằng ngày học võ và sử dụng mọi vũ khí. Nó ngày càng trở thành một sát thủ tài ba, nó luôn tàn nhẫn với những kẻ giám chống lại nó. Những kẻ chống lại nó đều nhận hậu quả khùng khiếp.

ENDFLASHBACK -----

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Sau khi nghe hấn kể sự thật, nó dường như thất vọng khi mọi người đã lừa dối nó suốt biết bao nhiêu năm nhưng nó không biểu lộ ra vì nó biết mọi người đang lo cho nó, nó chỉ giấu cái cảm xúc đó trong riêng mình thôi. Ngọc thấy vẻ mặt nó không tốt nên hỏi:

- Hương, em có sao không? Hay là vì em giận bọn chị vì đã gạt em?

- Em không sao hết chỉ là hơi mệt thôi. Mà em cũng không giận ai cả vì em biết mọi người làm như vậy là vì em chứ không có ý xấu gì cả! - nó cố gượng cười để tránh biểu lộ sự thất vọng ra mặt.

- Em nói như vậy là bọn chị yên tâm rồi - ai cũng thở phào nhẹ nhõm khi nghe nó nói câu đó.

- Giờ cũng tối rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi! Mà đừng ai ở lại cả, em muốn được ở một mình - nó đuổi khéo mọi người.

- Vậy em nghỉ ngơi đi, bọn này về. Mà nhớ là không được làm chuyện gì bậy bạ nha - Ngọc nhắc nhở.

Gật gật

Mọi người ra về để lại một mình nó trong phòng bệnh, nó chợt bật khóc. Nó khóc không phải vì giận mọi người mà nó khóc vì người mà nó quý trọng nhất trong gia đình đã bỏ đi để lại cho nó vết thương lòng. Bất chợt nó đứng dậy, tháo bỏ kim tiêm rồi đập phá mọi thứ. Những món đồ thay nhau rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh. Những ly thủy tinh cũng bị nó đập vỡ không thương tiếc, có vài miếng thủy tinh đâm vào tay nó, máu chảy rất nhiều nhưng nó vẫn đập phá những thứ xung quanh. Căn phòng bây giờ như là một bãi chiến trường, nó trở nên bị kiệt sức rồi ngất xỉu trong căn phòng mà không ai hề hay biết. Một bóng người xuất hiện trong căn phòng bệnh, anh ta bế nó lên giường bệnh rồi chăm chút chăm sóc vết thương cho nó. Sau đó anh dọn dẹp những thứ mà nó đập phá, anh nhìn nó nằm trên giường bệnh mà tim chợt thắt lại. Anh bước tới nắm lấy bàn tay của nó:

- Anh xin lỗi, tại anh mà em trở nên nông nổi như thế này. Anh hứa kể từ bây giờ anh sẽ luôn ở bên em, che chở và chăm sóc cho em

- Anh hai, anh đừng bỏ em mà. Anh trở về với em đi! ANH HAI!!!!!!!! - nó gấp ác mộng nên la hét um sùm, nó vừa la vừa khóc.

Anh cảm thấy đau lòng khi thấy nó như vậy, anh cố kìm nén nước mắt nhưng không thể. Anh khóc vì hối hận vì đã làm tổn thương nó, ôm nó vào lòng anh nói:

- Anh sẽ không bỏ em đâu, anh đã trở về với em rồi. Em đừng khóc nữa!

Giọng nói đó dường như đã làm nó thức giấc, nó hơi choáng sau cơn ác mộng lúc nãy. Nó thấy người mình như bị cái gì đó giữ lại, nó nhìn lên thì thấy một người con trai đang ôm chặt mình. Nó hốt hoảng đẩy anh ra:

- Anh là ai? Tại sao lại ôm tôi? Chẳng lẽ anh là người của bang Snow cử tới để giết tôi?

- Không không! Em bình tĩnh đi Hương, là anh mà em không nhớ anh sao?

- Anh là ai sao lại biết tên tôi?

- Hương à, là anh hai nè. Anh trở về với em rồi nè!

- Anh hai sao? Nhưng anh hai tôi mất rồi mà, sao mà trở lại được! Tôi không tin anh đâu - nó vừa nói vừa ném gối vào người anh.

- Hương à, em nhìn kỹ lại đi! Là anh hai mà, chẳng lẽ em đã quên mất rồi sao? - anh vẫn nhẹ nhàng nói.

- Anh có bằng chứng không mà nói như vậy? Nếu không thì anh đừng có hòng mà quay về một cách an toàn.

- Nếu em muốn có bằng chứng thì hãy xem đây, những tấm hình mà chúng ta chụp chung khi em còn nhỏ, có cả Ngọc, Duyên và Khai nữa - anh lấy trong túi một xấp hình đưa cho nó xem.

Nó im lặng nhìn kỹ từng bức hình, những tấm hình mà nó đã chụp chung với mọi người. Nó không khỏi xúc động mà bật khóc, anh chậm chậm bước tới ôm nó vào lòng nói:

- Anh hai biết là anh hai đã sai khi để em lại một mình. Nhưng anh xin em hãy hiểu cho anh, anh làm vậy vì anh muốn bảo vệ em thôi.

- Anh hai, em ghét anh lắm, anh đã bỏ em anh không giữ lời hứa với em. Em ghét anh, ghét anh!

- Đúng rồi, anh là đồ đáng ghét, anh không giữ lời hứa với em gái mình. Nhưng anh hứa kể từ bây giờ anh sẽ luôn bên cạnh em, không thất hứa với em nữa! Còn lời hứa năm đó thì kho nào em xuất viện thì hai anh em mình cùng đi, em chịu không?

Nó vui vào lòng anh như một con mèo nhỏ, lúc này nó không muốn tách rời thân hình ấm áp ấy. Anh không nói gì, chỉ ôm nó vào lòng, thật ra anh cũng giống như nó không muốn phải tách khỏi cái ôm đó. Cả hai ôm nhau được một lúc lâu thì nó thiếp đi không biết từ lúc nào, anh mỉm cười nhìn nó rồi đặt lên trán nó một nụ hôn, anh đỡ nó nằm xuống giường tựa đầu vào vai anh. Anh ngắm nhìn khuôn mặt nó hiện lên rõ sự hạnh phúc khi được đoàn tụ với anh. Dần dần anh cũng thiếp đi, cả hai anh em nó dựa vào nhau mà ngủ, đôi lúc nó quay sang ôm chặt lấy anh.

Sáng hôm sau.

Mọi người tới bệnh viện khá sớm để canh chừng nó, khi bước vào cảnh tượng hai anh em nó ôm nhau mà ngủ khiến cho mọi người ngạc nhiên. Vì do anh xoay mặt vào trong nên không ai biết là anh đã trở về mà cứ tưởng một người đàn ông nào đó dụ dỗ nó. Hấn tức giận đi tới giường bệnh lôi anh dậy, nhưng chưa kịp đâm cho anh một cái thì hấn nhận ra đó là. Mọi người sững sốt khi thấy anh đã trở về mà còn lại nằm bên nó nữa. Anh giật mình khi có cảm thấy giác ai đó đang lôi kéo mình dậy, anh nhìn kỹ lại thì thấy mọi người đang nhìn mình bằng ánh mắt ngạc nhiên, anh cười nói:

- Mọi người sao lại nhìn anh như thế? Bộ anh là người ngoài hành tinh à?

- Kh..không phải! Tại tụi em hơi bất ngờ khi thấy anh ở đây - hấn buông nắm đấm của mình xuống.

- Kỳ này anh về là sẽ ở lại chung với tụi em luôn, không được sao hả?

- Đương nhiên là được chứ, anh là anh của bọn em mà sao lại không cơ chứ! - Khai đặt tay lên vai anh.

Anh cùng mọi người chỉ trừ nó còn ngủ ngổ vào bàn để trò chuyện, anh kể lại toàn bộ sự việc cho mọi người nghe. Ai nghe xong cũng tỏ vẻ buồn vì nó đã giấu cảm xúc thật của mình. Hấn cuối gầm mặt nói:

- Tại sao em lại như thế? Tại sao lại không chịu nói ra để lòng được nhẹ nhàng hơn mà tự dẫn vật mình?

- Thôi Phong, dù gì nó từ nhỏ đã có cái tính trầm nên mỗi khi có chuyện buồn thì nó sẽ như thế đấy! Bây giờ mình chỉ còn cách là giải thích cho nó nghe rồi tự động nó sẽ bộc lộ cảm xúc ra thôi - anh thấy hấn lo lắng nên an ủi.

- Bây giờ thấy Hương vui vẻ trở lại là nhà mình vui rồi, còn chuyện đó thì tính sau đi - Ngọc lên tiếng phá tan cái không khí ngột ngạt ở đây.

- Ngọc nói đúng rồi đó! Anh thấy cứ để cho mọi thứ diễn ra theo ý của nó - anh góp phần làm cho không khí sôi động hơn.

Mọi người gật đầu mỉm cười nhìn anh, anh lại xoay người nhìn về hướng nó đang ngủ. Anh có thể thấy rõ sự hạnh phúc trên khuôn mặt đáng yêu ấy, nhìn nó như vậy ai cũng cảm thấy vui lây. Nó bị ngủ mớ nên vừa trở mình nó vừa lăm bắm trong miệng:

- Anh hai, trả con totoro lại cho em đi!

Anh bước tới giường, xoa đầu nó khẽ:

- Dậy đi Hương sáng rồi! Mọi người tới thăm em nè!

- Cho em ngủ đi mà, em muốn ngủ nữa! - nó mè nheo với anh rồi lại chui tọt vào chăn.

- Dậy đi, không dậy anh lấy con totoro bây giờ - anh dụ nó như con nít khiến cho cả đám bật cười.
- Ô, ai cho anh lấy totoro của em! Anh mà lấy là em la lên bây giờ - nghe tới con totoro là nó bật dậy, ôm chăm lấy con totoro đặt trên bàn.
- Không muốn anh lấy thì dậy đi! Lớn rồi mà cứ như con nít ấy! - anh nhéo nhẹ mũi nó.
- Thì em dậy rồi nè, mà anh đừng nói em là con nít nữa! Nghe nó kỳ cục lắm - nó nhăn mặt.
- Rồi rồi, không gọi như thế nữa! Làm ơn đi đánh răng giùm tôi, rồi còn ăn sáng nữa cô nương - anh bó tay với nó.

Nó bước vào nhà vệ sinh để làm VSCN, mọi người ở ngoài tán gẫu trong khi đợi nó. Hấn bắt đầu cuộc trò chuyện:

- Thấy Hương vui lại như vậy em cảm thấy vui lắm, mà cũng nhờ anh Duy trở về nên Hương mới được như thế.
- Cậu đừng nói thế, tôi nghĩ chính cậu đã làm cho con bé không còn lạnh lùng nhiều như lúc trước - anh nhìn sâu vào mắt hấn.
- Anh hai nói đúng! Cũng nhờ có anh Phong ở đây mà tan bang trong con người nó dần tan đi - Ngọc đồng tình với ý kiến của anh hai mình.
- Sau này khi tôi có việc không thể ở đây được, tôi nhờ cậu thay tôi chăm sóc con bé. Nhưng nên nhớ cậu không được làm gì con bé cho tới khi đủ tuổi trưởng thành thì thôi - anh căn dặn mà cũng có chút đe dọa.
- Anh cứ yên tâm, em sẽ không làm gì bậy bạ đâu. Từ lúc quen Hương tới giờ em chưa đụng gì tới Hương cả - hấn tự tin nói.
- Lấy đi nụ hôn đầu của con bé mà bảo không đụng chạm gì à. Cậu đừng có hòng mà qua mắt được tôi - anh nhếch môi.
- CÁI GÌ? - cả đám giật mình khi nghe tin sốt.
- Mọi người đang làm gì mà hét lên dữ vậy - nó nghe mọi người hét nên chạy nhanh ra coi sao.
- Hương! Nói cho chị biết anh Phong đã hôn em đúng không? - Ngọc quay sang nó hỏi.

Nhắc tới chuyện đó thì mặt nó đỏ bừng lên, nó không nói gì mà lặng lẽ gật đầu. Ngọc xoa đầu nó nói:

- Cuối cùng em cũng đã lớn rồi. Sau này có Phong chị với anh hai đỡ khổ vì cái tính con nít của em

Cả đám phì cười trước lời chọc của Ngọc còn nó thì đỏ mặt xấu hổ, chỉ cúi đầu xuống mặt đất. Hấn thấy nó đang trong thế bí nên ra tay giúp:

- Thôi chắc mọi người cũng đói rồi! Giờ mình đi ăn sáng đi.
- Đúng rồi đó, mình đi kìm gì ăn đi! Chứ không thôi Duyên baby của em sẽ đói meo mất thôi - Hưng choàng tay qua eo Duyên khiến Duyên ngại ngùng.
- Cho tôi xin đi, mới sáng sớm mà đã tình tứ với nhau rồi - nó đi tới tách cặp đôi ấy ra.

Sau một hồi nói chuyện vui vẻ, cả đám kéo nhau ra nhà hàng gần đó để ăn sáng. Vì nó và Ngọc vừa được toàn tụ với anh trai mình nên cả hai cứ bám lấy anh, bỏ quên luôn hai chàng người yêu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hấn bước vào phòng nó trên tay là một hộp kem Baskin Robbins hương vị dâu, còn nó say mê với chiếc điện thoại nên không hề biết hấn vào phòng mình. Hấn nhìn nó mỉm cười rồi đặt hộp kem xuống, ôm lấy nó từ phía sau:- Em đang nhắn tin với ai mà đến nỗi anh vào mà em cũng không biết luôn thế?

- Không có nhắn tin, chỉ là em đang xem bình luận của mấy readers ấy mà! Anh đừng quên em cũng là dân viết truyện đấy - nó dẹp điện thoại.
- Làm sao anh quên được chứ, nhưng mà anh chưa bao giờ đọc truyện của em. Em viết truyện về gì thế? - hấn vuốt vuốt mái tóc của nó.
- Không nói đâu! Anh tự kiểm đọc đi rồi biết! - nó nháy mắt tinh nghịch với hấn.

- Hết biết với em, thôi mình ăn kem đi, anh mới mua cho em đó.

Nó vui vẻ tách mình ra khỏi cái ôm của hắn để lấy hộp kem, hắn chỉ biết lắc đầu trước vẻ ham ăn của nó. Nhìn nó ăn ngon lành trong đầu hắn nghĩ ra một cách để có thể vừa nếm được vị kem dâu vừa nếm được hương dâu từ môi nó. Hắn nhìn nó nói:

- Anh có cách ăn mới nè! Em muốn thử không?

- Cách gì?

Không nói gì, hắn ăn một miếng kem rồi tiến tới người nó trao cho nó một nụ hôn. Kem từ trong miệng hắn được đưa sang miệng nó, hắn từ tốn mút đôi môi ấy và dần cảm nhận hương dâu của đôi môi, đến khi nó cảm thấy khó thở mới cắn nhẹ môi hắn để tách ra. Nó nũng nịu trách hắn:

- Anh nghĩ đâu ra cái cách ăn này vậy? Ăn mà cũng bị tổn sức.

- Hahaha.... Coi em kìa khoai gần chết mà còn làm bộ không thích nữa - hắn cười cười chọc chọc tay vào cái má đang đỏ của nó.

Nó ngượng đỏ mặt, không thèm đôi co với hắn nữa chỉ tập trung vào việc ăn kem. Cả hai vừa ăn vừa giỡn nên khi xong trời cũng đã khuya, hắn tính đi qua phòng khác để ngủ nhưng chợt nó nắm tay hắn:

- Anh ngủ với em nha!

Hắn gật đầu rồi nằm xuống giường kế bên nó, nó vẫn chưa chịu đòi hắn phải hát ru mới chịu ngủ. Hắn vẫn chịu theo ý nó mà hát, giọng hát trầm ấm của hắn bắt đầu ngân lên

Ừ, em quay lưng lại với tôi, và em biết chắc rằng tôi đau ra trò đấy

Tôi gắng tỏ ra lạnh nhạt mà vẫn đành phải tan chảy vì em quá đẹp xinh

Tôi đã lọt thỏm qua kẽ nứt, và giờ tôi gồng mình mà ngoi lên

Trước khi về điểm đạm này bốc hơi đầu mất,

Tôi phải cố hết sức mình mới được

Không điều gì có thể ngăn cản tôi, trừ khi đó là thánh thần ra tay

Đã đến lượt của tôi rồi, để giành được hay học hỏi chút gì

Tôi sẽ không ngại ngừng nữa đâu

Khỏi chần chừ gì nữa, tôi là của em rồi..

Hát được nửa bài thì hắn nhìn xuống thấy nó đã say giấc nồng nên lẳng lặng chỉnh lại tư thế ngủ cho nó rồi ôm nó mà yên giấc. Trong lúc ngủ nó nói mơ khiến hắn ngủ không được trọn giấc nhưng hắn vẫn ôm nó nằm đó, còn nó thì cảm thấy hơi ấm tỏa ra nên cố nhích sát lại gần hắn. Nhìn nó một cách yên bình, hắn tự trách mình khi đã kéo nó vào cuộc chơi nguy hiểm này, hắn vẫn nhìn nó đến khi ngủ lúc nào không hay. Sáng hôm sau, hắn dậy trước nó nên tính ngồi dậy để tập thể dục nhưng lại nó đang ôm chặt mình, hắn sợ sẽ đánh thức nó đành nằm yên đó cho nó ôm. Nhìn một hồi lâu mà thấy nó vẫn chưa dậy, hắn bèn hôn lên môi nó để đánh thức, nó thấy vật gì đó mềm mềm chạm vào môi mình nên nhú mắt mở mắt thấy trước mặt mình hắn đang mỉm cười nhìn nó. Nó tách mình ra cái ôm rồi kéo chăn trùm hết người, hắn nhẹ nhàng kéo chăn xuống hôn lên mái tóc của nó:

- Sáng rồi dậy đi em

- Um...um... - nó nhắm mắt giật chân lại.

- Dậy xuống ăn sáng rồi còn đi học nữa! Ngoan đi anh thương - hắn vẫn điềm đạm dụ dỗ nó.

Nó vẫn không hề nhúc nhích gì cả, hắn lắc đầu ngao ngán trước công chúa ham ngủ của mình, hắn chợt nhớ khi ở bệnh viện Duy đã dọa sẽ lấy con tororo của nó để đánh thức nó, hắn liền áp dụng chiêu thức đó:

- Dậy đi em, không thôi anh lấy mấy con tororo của em đem đi cho đó nha!

Quả nhiên, nó bật dậy ngay tức khắc, la lối om sòm:

- Ai cho anh lấy roro đem đi, roro là của em không ai được lấy hết.

- Không lấy không lấy, anh chỉ giỡn thôi mà không ngờ em phản ứng mạnh tới thế - hắn e dè trước cơn thịnh nộ của nó

- Anh mà dám đem đi là chết với em - nó dơ nắm đấm trước mặt hắn.

- Anh hứa không lấy. Bây giờ dậy rồi thì đi đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng với mọi người.

Nó lúc này mới nhận ra là mình bị dụ nên mặt xụ xuống một đồng, hần cố nhin cười nhưng không được, hần cứ cười một cách thả ga mặc cho nó đang liếc mình. Hần cố thôi cười, nhẹ giọng với nó:

- Anh chỉ muốn kêu em dậy nên phải dùng cách này. Giờ thì mau đi đánh răng.

Nó lắc đầu không chịu, giờ hai tay ra phía trước chủ ý là muốn hần bế, hần đành chịu theo ý nó mà bế vào phòng tắm, cho nó ngồi trên bồn rửa mặt rồi hần nhanh chóng lấy bàn chải đánh cho cả hai. Nó đã tỉnh hoàn toàn nhưng lười biếng nên để cho hần phục vụ mình, đầu đó xong xuôi nó cùng hần dặt tay nhau xuống phòng ăn. Duy thấy nó xuống nên chọc:

- Bé cưng của hai dậy rồi à? Mà mới sáng sớm em làm gì mà la om sòm trên phòng vậy?

- Hai à, em đâu còn con nít nữa đâu mà kêu là bé. Còn lý do tại sao em lại la lối thì hai hỏi người kế bên em nè - nó bĩu môi nhìn hần tặc kèm theo cái liếc.

Hần hơi sợ nên không dám thẳng vào nó, Duy chỉ biết nhìn cặp đôi trước mặt mình mà cười, đám còn lại cũng cười theo. Hần từ từ kể lại sự việc lúc này, ai nghe xong cũng bật cười ha ha còn nó thì xấu hổ đỏ mặt. Duy xoa đầu nó cười nói:

- Lớn già đầu mà còn bị dụ nữa, không phải là con nít chứ là gì hả cô nương?

- Kệ em, mà em nhớ cái chiêu này chỉ hai biết thôi mà sao anh Phong lại biết được chứ - nó thắc mắc hỏi hần.

- À, tại hôm ở bệnh viện anh Duy sử dụng cách này để kêu em nên anh học hỏi - hần cười trừ trả lời nó.

- Hahaha,... Vậy là sau này út của hai không được ngủ nướng nhiều nữa rồi - Duy trêu nó.

- Cuối cùng cũng có người trị được Hương nhà ta rồi! - Ngọc hùa theo Duy để chọc nó.

Nó đỏ mặt liếc nhìn hần, ghét vì hần đã biết bí mật của mình, bữa sáng của bọn họ ngập tràn tiếng cười, đa phần là chọc nó. Đây là lần đầu tiên kể từ khi Duy gặp chuyện nó được cười một cách sảng khoái đến như vậy. Gần 8h thì nó, hần, Duyên và Hưng chào mọi người đến trường, Ngọc và Khải thì lên công ty để giải quyết một số tài liệu. Chỉ còn Duy và Mai ở nhà, bầu không khí trở nên ngưng đọng hơn hần, có lẽ vì sau khi Duy "chết" thì Mai mới được gia nhập vào nên Duy không có tiếp xúc với Mai nhiều. Thấy Mai hơn ngưng nên Duy bắt chuyện trước:

- Cô gia nhập vào bang khi nào thế?

- Tôi được gia nhập vào khi Hương được 13 tuổi, kể ra cũng mới chỉ được 3-4 năm gì đó.

- Mà hình như cô nhỏ tuổi hơn tôi phải không?

- Tôi 22 tuổi.

- Vậy phải gọi tôi là anh rồi, nhưng hãy xưng hô là anh-em chứ tôi-anh nghe xa lạ quá, dù gì mình cũng là người nhà mà. - Duy cố khiến cho Mai cảm thấy được thoải mái hơn với mình.

Cả hai trở nên gần gũi hơn, nói chuyện với nhau rất hợp, kể tung người hứng khiến cho ngôi nhà trở lại vẻ nhộn nhịp vốn có. Mai tuy là người ngại tiếp xúc với người lạ nhưng khi ở với Duy, Mai cảm thấy mình vui vẻ hơn nhiều và có gì đó khiến mình có thể cởi mở hơn bao giờ hết.

-----Ở trường-----

Tuy nghỉ học ở trường khá lâu, nhưng khi vào lớp nó vẫn bắt kịp bài, có khi là còn giải được những bài nâng cao mà không ai biết làm (chị đã học hết đại học luôn rồi nên mấy bài chỉ là xem như khởi động). Còn cặp đôi còn lại thì vẫn mãi mê chìm đắm trong câu chuyện tình cảm của mình, nàng vuốt tóc chàng, chàng thì bẹo má nàng khiến cho mấy người ngồi gần cảm thấy ghen tỵ. Tới tiết thứ hai, tiết mà nó mong đợi nhất vì đó là tiết Anh của người yêu nó, tuy biết hần đã là của nó nhưng vẫn không có ít học sinh thích hần. Những ánh nhìn yêu thích, ngưỡng mộ của đám nữ sinh đến hần làm cho nó trở nên khó chịu, đã vậy hần không những không quan tâm mà còn nở nụ cười tươi với tụi kia, nó tức giận bỏ ra ngoài lớp mà chẳng thèm nói hần một lời, Duyên thấy thế nên lên xin phép đi theo nó. Ra khỏi lớp không thấy nó đi đường nào, Duyên đoán nó đã lên sân thượng nên đi lên đó để kiếm nó. Quả thật là nó ở đó, nghe có tiếng động nó quay lại thì thấy Duyên nên cũng hiểu lý do Duyên lên đây làm gì:

- Mày lên làm gì, sau không ở dưới với Hưng đi! Chẳng lẽ thầy kêu mày lên để lòi tao xuống à?

- Mày thôi đi, tao lên đây vì tự nguyện chứ không phải anh Phong kêu tao lên. Tao biết là mày có tính chiếm hữu cao nên mới ghen tỵ như vậy nhưng anh Phong làm vậy chỉ là tạo thiện cảm cho học sinh mà thôi, mày.....

- Suyt - nó chột ngắt lời của Duyên rồi đưa cho Duyên một mảnh giấy.

"Em và Stella hãy lên sân thượng đi, anh có chuyện hay cho các em đây! BLACK."

Lúc này Duyên mới nhận ra rằng nó không phải vì ghen mà vì mảnh giấy này, Duyên chột thắc mắc tại sao tên này lại biết biệt danh của mình là Stella,

Duyên nghiêm giọng hỏi nó:

- Mà biết tên này chứ?
- Không, nhưng tao nghĩ là người trong bang của chúng ta!
- Chẳng lẽ là.... - Duyên bỗng nhớ ra một kẻ đã từng phản bội tụi nó.

Nó gật đầu đồng ý với suy nghĩ của Duyên, bất ngờ có một bóng đen lao tới, cả hai theo phản xạ né tránh tên đó. Nó lên tiếng:

- Người đầu cần phải xuất hiện như thế chỉ cho tồn sức?
- Nhưng anh thích thế!
- Thôi dài dòng đi, có chuyện gì thì nói mau, đang trong giờ học. - nó thực sự rất ghét cái tính lười thôi của Black.
- Sao em vội vàng thế, cứ bình tĩnh đã rồi mình nói chuyện. Mà hình như tiết này là của người yêu em mà đúng không? Mặc kệ gì em phải sợ? - tên đó vẫn ung dung đáp lại nó.
- Nếu anh không nói thì chúng tôi về lớp - Duyên gắt.
- Ấy áy, anh chỉ giận chút thôi mà. Chỉ là anh muốn nói với hai em một chuyện là hãy chuẩn bị tinh thần cho những sóng gió sắp tới. - Black cũng không dài dòng nữa.
- Ý anh là sao? - nó khó hiểu hỏi lại.
- Nợ máu phải trả bằng máu.

Nói xong tên Black liền chạy đi mất, để lại dấu chấm hỏi to đùng cho cả hai. Tụi nó lo lắng về câu nói của Black, nó suy nghĩ mãi về câu nói đó cho đến khi trở vào lớp học nó vẫn còn nghĩ về điều đó. Chợt trong đầu nó nhớ lại một sự việc trong quá khứ, có máu, có xác người và có cả tiếng la hét thê lương. Nó lập tức nhấn tin cho hân:

"Chiều nay 2h, họp gấp".

Vài ngày sau nó cũng được xuất viện, cả đám kéo nhau mở tiệc ở quán bar để mừng đón 'cựu boss' của bang trở về. Ai cũng có tửu lượng cao nhưng cao nhất đám lại là nó, một mình nó uống gần hết một chai vodka mà chẳng hề hưng gì. Hân chỉ uống vài ba ly rồi thôi vì hân phải còn phải canh chừng mấy lão già dê đang nhìn chằm chằm vào body của nó. Tiếng nhạc ngày càng sôi động hơn, nó và Duyên kéo nhau ra giữa sàn nhảy. Những động tác quyến rũ được cả hai thể hiện một cách hoàn hảo, một vài thanh niên cổ tình lại gần chỗ nó và Duyên để giới thiệu. Tuy nó biết ý đồ của mấy tên thanh niên đó nhưng nó vẫn nhảy chung và nói chuyện vui vẻ, Duyên cũng vậy, cả hai vui vẻ với người khác mà không biết rằng phía bên trong có 2 người đang tức sôi máu. Nó thấy hân ghen nên nghĩ ra kế để trêu chọc hân, nó kéo Duyên lại thì thầm to nhỏ rồi nhìn nhau cười. Nó và Duyên bỗng nhiên kéo hai người con trai gần đó tạo hình như đang hôn. Hân và Hưng thấy thế tức tốc chạy ra lôi hai đứa tụi nó ra khỏi hai tên đó. Mấy người còn lại đã say hết nên không biết chuyện gì đang xảy ra, hân kêu người điều mấy người kia ra xe rồi hân chở một mạch về thẳng nhà của nó. Về tới nhà, sau khi đỡ mọi người về phòng, hân và Hưng chia nhau ra lên phòng hai cô bạn gái của mình để giải quyết vụ lúc này.

-----Phòng nó-----

Lúc này nó vừa mới bước ra từ phòng tắm, trên người nó chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn tắm. Hân đi vào thấy vậy mặt liền chuyển sang ửng đỏ, mắt cứ dán vào cơ thể nó. Nó quay lưng về phía hân nói:

- Anh nhìn này giờ có đủ chưa? Anh vô phòng em để làm gì?
- Anh vô để hỏi tội em - hân nhanh chóng lấy lại vẻ uy nghiêm hăng ngày của mình.
- Tội gì? Em làm gì có tội đâu? - nó giả vờ như chẳng biết gì.
- Em không biết hay là cố tình không biết - hân vẫn lạnh giọng.
- Ừ thì hỏi này em có hôn một chàng nào đó! Em nói rồi giờ thì anh muốn sao nữa? - nó vờ trêu hân.
- Em nói như vậy mà nghe được hả? Em có biết là em đã có người yêu rồi hay không mà lại đi hôn người ngoài hả? - hân quát.
- Thứ nhất nụ hôn đầu của em anh đã lấy rồi thì mấy nụ hôn này chả có gì là bất thường cả. Thứ hai anh nên nhớ em cũng đã sống bên Anh từ nhỏ nên sống rất thoải mái hôn chỉ là một cách giao tiếp thông thường mà thôi! Do đó anh đừng có mà cấm này cấm nọ em - nó tỏ vẻ bất bình với hân.
- Rồi rồi, em nói gì cũng đúng cả chỉ có anh là sai thôi. Bây giờ em muốn làm gì thì làm anh không cấm nữa - hân tức giận.

Hân định đi ra khỏi phòng thì có một cách tay đã níu hân lại, nó ôm chặt người hân, hân vẫn để cho nó ôm nhưng không mở một lời nào cả. Nó thấy mình cũng hơi quá lời bây giờ phải dùng dụ để xin lỗi hân, kéo hân ngồi xuống giường nó ôm hân từ đằng sau thì thâm vào tai hân:

- Em xin lỗi, em sai rồi!

- .....

- Anh đừng im lặng như thế chứ! Em đã xin lỗi rồi mà - nó không đủ kiên nhẫn để chờ câu trả lời từ hân.

- Vậy tại sao em lại hôn người lạ?

- Em đâu có hôn, chỉ là kéo người đó gần lại thôi chứ chưa có môi chạm môi - nó giải thích mọi chuyện cho hân hiểu.

Mặt hân ngêch ra như một thằng ngốc, nó bật cười rồi từ tốn giải thích mọi việc cho hân nghe. Hân sau khi nghe xong thì mới biết hân đã hiểu lầm, hân xoay người ôm nó. Không ai nói gì, vì họ hiểu nhau, họ cảm nhận được đối phương đang muốn gì. Hân nhẹ nhàng di chuyển đôi môi lên khuôn mặt nó đi tìm đôi môi còn lại. Hai đôi môi hoà quyện vào nhau, lưỡi chạm lưỡi, hân bất chợt đè nó xuống giường. Người ta đã nói rằng khi hôn nhau thì bàn tay là chỗ lúng túng nhất. Thật vậy, bàn tay hân không biết nên đặt lên đâu, nó nhếch mép rồi từ từ choàng tay ra sau cổ hân, nụ hôn ngày càng nóng bỏng hơn. Bàn tay hư hỏng của hân đang lần mò tới cái khăn tắm, định lấy nó ra nhưng nó nhanh hơn nắm lấy tay hân lắc đầu nói:

- Bây giờ chưa phải là lúc! Em còn đi học, anh còn đi dạy nữa!

- Anh sẽ làm bất cứ khi nào em muốn

- Vậy thì chờ thêm 2 năm nữa đi! - nó vuốt nhẹ bên má hân.

- Bao lâu anh cũng chờ!

- Nói thì nhớ đó, giờ ra ngoài để em thay đồ

Hân mỉm cười kéo nó vào nụ hôn khác, 5p sau mới chịu buông nó đi ra ngoài. Nó thay đồ rồi lấy điện thoại nhắn tin cho Duyên

"Ê bên mày thế nào rồi?"

"Thì lúc đầu người ấy giận, tao mới kể sự thật, người ấy hết giận rồi đi mua đồ ăn cho tao rồi! Còn bên mày thì sao?"

"Cũng giống mày nhưng không mua đồ ăn hay gì mà lại định ăn tao!"

"Ghê ghê, mà thôi nhen gái, người ấy về rồi"

"Ừ, tao không làm phiền tụi bây! Bye bye"

"Bye"

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Sau khi nhận được tin nhắn của nó, mọi người liền bỏ hết mọi công việc đang dở để đi họp đúng giờ. Trong bang, nó nổi tiếng là đúng giờ, ai mà đi trễ dù chỉ một phút liền bị nó tống đi luyện tập ở "Rừng Quỷ". Vì vậy mà ai cũng nể sợ nó, chẳng ai dám đi trễ dù chỉ một lần.

2h - Tại phòng họp.

Lúc này mọi người đã có mặt đầy đủ, ai cũng thắc mắc lí do mà nó cho họp là gì. Nó là người không thích rườm rà, chậm trễ, khi thấy đã đủ nó liền bắt đầu cuộc họp:

- Hôm nay tôi có một thông báo với mọi người là sắp tới sẽ có cuộc thi đấu giữa các bang để chọn ra bang mạnh nhất và người tài giỏi nhất sẽ làm thủ lĩnh của tất cả các bang.

Vừa dứt câu nói, ở phía dưới mọi người tỏ ra rất ngạc nhiên, không ai nghĩ cuộc đấu ấy mau tới như vậy. Như hiểu được thắc mắc của mọi người, nó mau chóng nói tiếp:

- Thực ra thì tôi cũng mới nhận được tin này vào sáng nay thôi. Trong cuộc đấu lần này, sẽ có ba vòng đấu. Một là tốc độ, hai là phản xạ và ba thì... tôi

cũng chả biết nữa.

Càng về sau giọng nó càng nhỏ lại nhưng cũng đủ để mọi người nghe thấy. Ai cũng bàng hoàng sau khi nghe nó nói, nhưng có một người vẫn im lặng mà quan sát.

- Trong cuộc thi lần này, mỗi bang sẽ cử 3 thành viên đại diện thi đấu. Bang mình thì có tôi, Stella và Emma sẽ đại diện cho cuộc đấu lần này. Ngoài ra, Justin và Wild (Duy) sẽ là hai trong sáu người ra đề cuộc thi lần này, nhưng cả hai sẽ ra đề ở vòng thứ hai nên sẽ hơi khó cho chúng ta vì không biết vòng ba là gì. Những người còn lại sẽ hỗ trợ phía sau. Mọi người có ý kiến gì không?

- Tại sao người thi lại toàn là nữ mà không có nam tham gia? - Ken thắc mắc.

- Đơn giản là vì nữ nữ với nhau dễ luyện tập, chỉ vậy thôi! - nó thản nhiên trả lời.

- Coi như cuộc họp kết thúc. Giải tán!

Nó lập tức rời đi ngay sau đó, mọi người trở nên hỗn loạn nhưng cũng nhanh chóng rời đi. Chọn cho mình một chiếc moto đen, nó phóng đi như một cơn gió. Chạy, chạy mãi mà không cần xác định phương hướng, nó mặc cho những lời mắng chửi của những người đi đường. Cứ như là lần cuối được chạy xe, nó rồ máy đến mức cao nhất. Có lẽ vì quá giới hạn của chiếc xe nên chiếc moto bị bốc khói và đứt thẳng. Biết chiếc xe sắp nổ, nó liền cho xe tông thẳng vào một cái cây lớn gần đó để dừng xe. Vì lực rất mạnh nên nó bị văng khá xa, còn chiếc xe thì bật cháy. Cũng may là chiếc bảo hiểm của nó được làm từ chất liệu chống vỡ khá tốt nên đầu nó vẫn được bảo toàn nhưng vẫn bị ngất đi, tay chân thì máu chảy bê bết.

Ba ngày sau, nó đã tỉnh lại, dự định ngồi dậy để vận động nhưng lại cảm thấy đau nhức ở chân, nhìn lại thì nó thấy chân tay mình đều bó bột cả. Nhìn xung quanh, nó nhận ra đây không phải là bệnh viện mà là căn phòng của ai đó. Đang thắc mắc thì chợt có tiếng mở cửa, nó liền quay sang nhìn để xem là ai đã cứu nó. Người lạ mặt thấy nó tỉnh liền hỏi han:

- Em tỉnh rồi à? Có thấy đau chỗ nào không?

- Tôi không sao, cảm ơn anh. Mà anh là ai vậy?

Đó là một người con trai có vẻ ngoài thư sinh, tướng tá không tồi, cậu còn sở hữu một nụ cười toả sáng với cái má lúm đồng tiền.

- Anh tên Nam, hôm qua anh thấy em bị ngất mà gần đây cũng không có bệnh viện nào nên anh mới đưa em về nhà anh. Anh có gọi bác sĩ đến để chữa trị cho em.

- Tôi tên Hương, cảm ơn anh vì đã giúp tôi. Bây giờ tôi cần phải về gấp, làm ơn đưa tôi chìa khoá xe. - nó cố gắng ngồi dậy.

- Em đang bị thương, bác sĩ nói không được vận động mạnh. Còn xe em thì bị hỏng khá nhiều, người ta nói ba ngày sau mới lấy được. Em ráng ở đây thêm vài ngày, khi nào hết thì hẳn đi cũng được. - cậu khuyên nó.

Nó lưỡng lự một hồi rồi cũng đồng ý ở lại, cậu kia thì ân cần chăm sóc nó. Nó thầm nghĩ: "Dù gì cuộc thi vẫn còn một tháng nữa. Mình ở lại đây vài ngày coi như đi thư giãn cũng được." Những ngày sau đó Nam luôn chăm sóc nó, giúp nó đi đứng, đút cho nó từng muỗng cháo. Nó lúc đầu còn ngại nhưng rồi cũng quen dần với kiểu chăm lo của Nam. Nó cũng không còn xưng hô "anh - tôi" mà chuyển sang thành "anh - em", dù gì Nam cũng lớn tuổi hơn nó. Nam cũng biết nó đã có người yêu nên biết giữ khoảng cách của cả hai.

Trong khi nó đang vui vẻ thì bên hẳn lại lo lắng cho nó, không ai liên lạc được với nó, chẳng ai biết nó ở phương trời nào. Tuy nhiên, họ đều tin là nó sẽ quay trở về. Hẳn với Duy cùng nhau bàn về vòng thi của họ, Duyên với Ngọc thì cùng nhau luyện tập, còn những người hằng ngày cố gắng liên lạc với nó.

Nói là ở ba ngày nhưng thật chất nó ở nhà Nam gần hai tuần lễ. Cả hai đã thành anh em kết nghĩa, thân thiết với nhau hơn. Đặc biệt nó còn phát hiện ra Nam rất giỏi về khoản công nghệ, cậu có khả năng hack mọi hệ thống camera. Nó cũng nảy ý mời cậu về làm hacker cho bang nhưng nó không nói về chuyện tui nó là sát thủ. Nam lập tức nhận lời mà không một lời thắc mắc. Hôm nay là bữa cuối nó ở nhà Nam, sáng mai nó phải trở về để chuẩn bị cho cuộc đấu. Ban đêm, cả hai không ngủ mà rủ nhau lên sân thượng tán dóc. Nó vu vơ hỏi cậu:

- Nếu anh chỉ còn một ngày để sống thì anh sẽ làm gì?

- Anh sẽ đi tìm người mà anh yêu nhất để bày tỏ tình cảm của mình. Mà sao em lại hỏi vậy? - cậu hỏi.

- Em chỉ hỏi chơi vậy thôi, chứ không có gì cả. Mà anh nè, mai anh đi với em về nhà nha, về đó sẵn em giới thiệu anh với mọi người luôn. Nha anh! - nó nắm tay cậu lắc qua lắc lại như đứa con nít đang nũng nịu đòi kẹo.

- Cũng được thôi! Nói thật thì anh cũng hơi lo cho em, tay em còn băng bó như thế cầm lái sao vững được.

- Anh đừng coi thường em nha! Em được mệnh danh là tay lái cừ nhất trong nhóm đó. - nó chun mũi phản bác lại.

- Thôi đi cô nương, cho tôi xin. Mai tôi chở cô về. - cậu vỗ vỗ trán nó mắng yêu.

Đùa giỡn với nhau khá lâu thì nó bắt đầu lim dim buồn ngủ. Nam thì mãi ngắm sao trên trời mà không biết nó ngủ từ khi nào, đến khi nó gục vào vai cậu thì cậu mới sực giật mình. Nhìn nó ngủ rất yên bình, cậu không nỡ đánh thức nó dậy, mà bé nó thì sợ nó tỉnh, cậu đành để nó dựa vào vai mình ngủ. Còn cậu cũng tựa vào vách tường mà đánh giấc. Cả hai kết thúc một ngày cùng nhau dưới bầu trời đầy ánh sao sáng.

Chương 20

Sáng hôm sau, nó cùng Nam chuẩn bị đồ đạc để về nhà. Nó ở nhà Nam cỡ hai tuần mà nó sắp đồ gần chục cái vali nên giờ phải soạn cái nào bỏ cái nào đem về. Còn Nam chỉ lấy cho mình vài bộ đồ nên phụ nó soạn đồ. Nó than:

- Cái gì mà đồ nhiều dữ vậy nè trời! Lựa cái đồng này không biết khi nào xong.
- Cho chưa cái tội không chịu chuẩn bị trước. Hôm qua bày đặt ngồi ngắm sao nên giờ mới như thế đó. - Nam trách.
- Anh cũng ngắm đó thôi. Sao tự nhiên chỉ nói có mình em vậy. - nó uly uly nói.
- Rồi, rồi sao cũng được. Làm lẹ còn đi nữa. Mà tay em còn bị thương nên lát anh chở.
- Vâng.

Nó cũng nhanh chóng lựa đồ theo lời Nam, sau một hồi chật vật với đồng đồ thì nó cũng hoàn thành việc của mình. Trong khi đợi Nam lấy xe, nó tranh thủ kiểm tra lại điện thoại. Từ lúc tỉnh tới bây giờ nó chưa hề đụng tới điện thoại dù chỉ một lần. Mở màn hình lên, nó ngỡ ngàng nhìn số cuộc gọi nhờ và tin nhắn: 127 cuộc gọi và 50 tin nhắn của hân. Nó nghĩ lần này hân sẽ giận nó một thời gian nên nghĩ cách làm hoà trước. Lướt vài tin nhắn, nó chợt dừng tay trước một tin nhắn không phải của tên người yêu nó. Nó lặng đi khi đọc dòng chữ tin nhắn, đến khi nghe tiếng Nam gọi thì nó mới giật mình trở về thực tại. Nó mau chóng lên xe rồi cùng Nam trở về. Trên đường đi, trong đầu nó chỉ hiện lên dòng chữ kia mặc cho Nam đang luyên thuyên kể chuyện. Thấy không trả lời, Nam lay lay vai nó hỏi:

- Nhóc, em sao vậy? Em mệt hay bệnh à?
- À, em không sao chỉ là em đang nghĩ cách làm hoà trước phòng khi có người giận. - Nó lấy lại vẻ tươi tắn như lúc.

Nam gật đầu tỏ ra hiểu chuyện rồi tập trung lái xe, còn nó thờ thẩn nhìn ra ngoài cửa sổ mà suy nghĩ. 1 giờ sau, nó và Nam cũng đã về đến nhà. Vì đang là buổi sáng nên chỉ có Duyên với Hưng ở nhà. Nghe quản gia báo nó đã về cùng một người con trai, Duyên lập tức chạy ra đứng trước cửa đón nó. Vừa thấy nó, Duyên không ngại có người lạ mà mắng nó một trận:

- Mày đi đâu, làm cái quái gì mà bây giờ mới chịu về cái bản mặt này về. Có biết là tao với mọi người lo cho mày lắm không. Sắp tới trận đấu rồi mà mày còn bỏ đi, lỡ mày có chuyện gì thì ai là người chịu trách nhiệm hả?
- Thôi em, Hưng dù gì cũng mới về, chắc còn mệt nên có gì từ từ mà nói. Có khách ở đây em đừng làm vậy. - Hưng vịn vai Duyên khuyên nhủ.

Nó biết chắc là Duyên giận rồi, bình thường dịu dàng vậy thôi chứ ai mà gây chuyện thì hình tượng thay đổi hoàn toàn. Thôi thì đành chịu trận rồi tìm cách xin lỗi sau. Nam nhìn cảnh tượng trước mắt cứ như đứa con nít làm lỗi bị người lớn trách phạt mà không khỏi bật cười. Nam tiến tới chào hỏi:

- Xin chào, tôi là Hoàng Nam.
- Chào anh, tôi tên Hưng, còn đây là bạn gái tôi - Duyên. Mời anh vào nhà dùng trà.
- Cảm ơn.

Bốn người bước vào nhà, mỗi người một cảm xúc khác nhau. Chẳng ai nói với nhau lời nào, không khí lúc này cực kỳ ngưng đọng. Hưng đành lên tiếng giải vây:

- Chắc anh là bạn của Hưng phải không?
- Chúng tôi chỉ mới là bạn cách đây hai tuần thôi. Tôi tình cờ gặp Hưng ngoài đường, lúc đó em ấy bị...
- Lúc đó xe tôi bị hư, còn điện thoại thì bị rớt xuống nước nên không liên lạc được. Nhờ gặp anh Nam giúp đỡ, anh ấy cho tôi ở nhờ vài hôm trong khi chờ xe và điện thoại sửa chữa. - Không để Nam nói hết câu, nó đã cắt ngang nhằm tránh Nam nói ra sự thật.
- Cậu làm gì mà hậu đậu quá vậy? Tôi không nghĩ một thủ lĩnh mà lại có thể vô dụng tới mức vậy. - Hưng nghi ngờ nó.
- Đó là sự thật, tin hay không tùy cậu.
- Em hơi mệt, em lên phòng nghỉ. Anh ở đây tiếp khách giúp em. - Duyên biện lý do rồi đi lên lầu.

Nó chỉ biết lắc đầu trước thái độ của Duyên, giận gì mà như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Nó kể toàn bộ mọi chuyện cho Hưng nghe, nhưng trừ việc lái xe quá tốc độ. Nói chuyện xong, nó nhờ Hưng dẫn Nam lên phòng còn nó thì qua phòng của người bạn thanh mai trúc mã của mình.

Cốc cốc

- Tao vào được chứ.

Chẳng nói chẳng rằng câu nào nhưng Duyên vẫn ra mở cửa cho nó. Duyên tiếp tục làm bài tập về nhà, còn nó đứng yên một góc, mắt dán chặt vào tấm lưng kia. Cảm thấy ngọt ngào trước tình cảnh này, nó lên tiếng trước:

- Tao xin lỗi.

Lúc này Duyên cũng dừng bút quay lại nhìn nó. Bất chợt Duyên đi ra ngoài, nó nghĩ Duyên không muốn nói chuyện với nó nữa nên cực kỳ lo lắng. Lát sau Duyên bước vào phòng, trên tay là hộp y tế. Nó khó hiểu nhìn Duyên:

- Mày đem hộp y tế vào đây làm gì. Mày bị thương ở đâu hả?

Nó liền chạy tới xem xét người Duyên nhưng chẳng thấy vết thương nào. Duyên vẫn im lặng, nhanh tay kéo tay áo nó lên làm lộ vết thương đang bị rỉ máu dù đã được băng bó. Nó ngạc nhiên tại sao Duyên lại biết tay mình chảy máu mà trong khi đó nó hoàn toàn không để ý tới và hiện tại nó đang mặc áo tay dài nữa. Duyên thận trọng rửa lại vết thương của nó rồi băng một miếng gạc mới. Nó tuy đau nhưng vẫn để yên cho Duyên làm. Băng bó xong, Duyên mới chịu nói chuyện:

- Tại sao?

- Hà? À tại lúc ở nhà anh Nam tao có luyện tập nên bị xay xát nhẹ. - nó biện đại lý do để che giấu sự thật.

Nhưng biểu hiện của Duyên chẳng tin lời nó chút nào. Dù vậy Duyên vẫn không hỏi lại chỉ nói một câu:

- Về phòng nghỉ ngơi đi, lát xuống ăn cơm.

Nó chẳng dám phản kháng mà ngoan ngoãn nghe theo. Về phòng, nó thả mình lên chiếc giường thân yêu, bật điện thoại xem lại mail tin nhắn kia và suy ngẫm về nó. Chẳng mấy chốc nó đã rơi vào giấc ngủ, nhưng nó không hề hay biết có một người đã vào phòng nó và đọc được tin nhắn đó. Những người còn lại nghe tin nó trở về liền bỏ hết mọi việc quay về nhà. Mọi người về tới, nó vẫn còn say giấc nồng, thấy Nam ngồi ở phòng khách liền trò chuyện về tình hình nó hai tuần trước. Nam kể lại nhưng lại không kể về việc nó bị bắt tình do té xe, rồi giới thiệu bản thân là thành viên mới trong bang. Ai nghe xong liền thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy yên tâm vì nó không sao và không quên cảm ơn Nam đã giúp nó. Nhưng chẳng ai để ý tới vẻ mặt ngày càng đen của hắn, mặc mọi người đang trò chuyện hắn chạy nhanh lên phòng nó. Không thèm gõ cửa, hắn tự ý đi vào phòng nó. Vốn vào để hỏi tội nó nhưng chưa kịp mở miệng hắn đã bắt gặp hình ảnh nó đang say ngủ. Trông rất dỗi bình yên khiến hắn quên đi cơn giận mà lại nhẹ nhàng tiến tới hôn vào trán nó. Bỗng tìm thấy hơi ấm, hắn đã khiến nó trở thành một sát thủ lạnh lùng không còn là đứa bé hồn nhiên của ngày xưa nữa. Ngồi tựa lưng vào thành tường, vuốt nhẹ mái tóc của nó, hắn tự nói với bản thân mình:

- Anh hứa, sau vụ này anh sẽ bù đắp cho tất cả những gì em đã mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Đến giờ ăn trưa, Ngọc được giao nhiệm vụ lên kêu mấy người kia xuống ăn cơm. Chuyện đó sẽ chẳng có gì nếu như Ngọc không nhìn thấy cảnh tượng hường phần của cặp đôi thủ lĩnh kia. Một người thì ngủ quên trời quên đất, một người thì dùng tấm thân to lớn kia ôm chặt người còn lại. Ngọc lịch sự nói;

- E hèm...! Tôi không muốn phá đám đâu nhưng đến giờ cơm rồi, đề nghị hai người xuống dùng bữa.

- Em xuống dưới trước đi, để anh kêu Hương dậy rồi xuống sau.

Ngọc gật đầu rồi chạy ào xuống phòng ăn để khỏi phải nhìn thấy những gì không nên thấy. Hắn đợi Ngọc xuống rồi mới ôn nhu gọi nó dậy:

- Dậy đi nhóc con! Đến giờ cơm rồi, dậy xuống ăn rồi lên ngủ tiếp.

- Ừm ừm! - nó uể oải thức dậy vì ngủ chưa đã.

Nhìn biểu hiện chán ghét khi phải thức dậy của nó khiến hắn phải bật cười thành tiếng. Chẳng đợi nó ngồi dậy, hắn đã bế thốc nó lên đi vào nhà vệ sinh

để rửa mặt cho nó, nó hơi bất ngờ nhưng rồi cũng để cho hắn làm cho mình. Ngồi trên thành bồn rửa, nó vừa dùng đưa chân vừa hỏi hắn:

- Anh về hồi nào vậy?

- Vừa lúc này thôi! Mà anh chưa xử em vụ bỏ nhà đi bụi đó nha. - hắn vờ trêu nó

- Anh xử được em chắc. - nó hếch mặt thách thức hắn.

- Sao lại không? - hắn nhếch mép đáp lại.

- Anh làm gì thì em cũng mặc kệ, em đang lo vụ của Duyên đây. - nói đến đây nó chuyển sang mặt buồn bã.

- Sao nữa đây cô nương? Bộ làm gì để Duyên giận à?

- Thì cũng cái vụ em đi mà không báo ai một tiếng đó. Nãy mới về chưa kịp vào nhà đã bị nó mắng cho một trận. - nó phụng phịu kể lại chuyện ban sáng.

- Thôi thôi, chuyện đó lát nói sau nhé. Giờ thì xuống ăn trưa kéo mọi người đợi. - hắn dỗ dành nó.

Trước khi xuống hắn kịp hôn lên môi nó một cái rồi kêu rồi mới bế nó xuống nhà. Dù nó chẳng nhờ nhưng bản thân hắn lại muốn làm như thế, coi như bù đắp được lúc nào hay lúc đó. Nó tuy bên ngoài không quan tâm mấy nhưng bên trong nhảy nhót không ngừng, bản thân cảm thấy như được che chở. Xuống đến phòng ăn thì mọi người đã đầy đủ, nhìn hình ảnh đó mà không khỏi nổi gai ốc. Duy giờ trò trêu ghẹo:

- Áy da... Mới buổi trưa mà đã bị ăn đường nhiều quá chắc tiểu đường sớm thôi.

Nói xong ai cũng cười trước sự trêu chọc ấy. Nó gượng chín mặt:

- Anh hai ghẹo em quài nha! - nó nhảy vọt xuống phản bác lại Duy.

- Trêu em vui mà! Ai cũng cười đó thấy không? - Duy hướng mắt về phía mọi người.

- Thôi mọi người ăn cơm đi, kéo đồ ăn nguội hết.

Sau cùng thì cũng có hắn là bệnh vục cho nó, biết nó thế nào cũng đâu không lại Duy đành lái sang chuyện khác. Mọi người bắt đầu dùng bữa, xuyên suốt bữa ăn ai cũng đều trò chuyện vui vẻ. Nam dần dần thân với mọi người trong nhà, nói chuyện không còn khách sáo nữa. Nhưng chỉ có Duyên là im lặng, tâm trạng lúc này không ổn chút nào, Duyên bèn xin phép:

- Mọi người cứ dùng bữa, em hơi mệt nên xin phép lên phòng trước.

Nói xong liền một mạch đi lên phòng, mọi người cũng chỉ nghĩ rằng Duyên mệt cho đến khi nó cũng không ăn nữa:

- Chắc mới về nên em còn hơi buồn ngủ. Xin phép em lên nghỉ, mọi người ăn cơm ngon miệng.

Mọi người khó hiểu nhìn nhau chẳng biết có chuyện gì giữa hai đứa này. Biết được điều mọi người thắc mắc, Hưng lên tiếng trả lời:

- Duyên còn giận Hưng vụ bỏ đi, chắc cảm thấy ăn không vô nên lên trước. Còn Hưng có lẽ muốn làm hoà nên chạy theo. Nhưng làm hoà được hay không thì em không biết.

Mọi người gật đầu tỏ ra hiểu chuyện, ai trong nhà cũng rõ tính tình của Duyên ra sao nên không ai dám làm Duyên giận chuyện gì. Tuy vậy, nhưng nó lại thường xuyên khiến Duyên giận nhiều nhất. Chẳng hạn hồi nhỏ chỉ vì nó ham chơi game mà quên luôn buổi hẹn ăn kem với Duyên, Duyên giận nó suốt một tuần lễ. Rồi đến khi lên cấp hai, nó lại bỏ Duyên đứng đợi một mình ở sân trường mà đi đánh nhau với tụi trường khác. Về đến nhà thì người bị bầm không ít, Duyên cũng vì vụ đó mà không nói chuyện với nó gần cả tháng. Còn vô số những chuyện nó làm Duyên giận, những lúc như vậy nó phải tốn biết bao lời nói, năn nỉ muốn gây lỗi mới làm lành được với Duyên. Ai nghĩ lại cũng thấy rợn cả người, Ngọc thở dài lo cho số phận của nó:

- Chọc ai không chọc, lại đi chọc ngay người "hiền lành" nhất đấy. Coi như lần này cầu cho nó qua khỏi.

- Lo tập trung ăn cơm đi, chuyện đó để hai đứa tự giải quyết. Nam cứ tự nhiên đi, chuyện hai đứa đó xảy ra cũng thường xuyên nên đừng quan tâm nhá.

- Khái lời kéo mọi người vào việc ăn trưa.

Trên phòng Duyên

Duyên sau khi xin phép mọi người thì lên phòng, ngồi tựa thành cửa sổ ngắm trời. Trời hôm nay nắng không gắt, chỉ nhẹ nhàng khiến cho con người cảm thấy dễ chịu. Đang đắm mình vào những tia nắng thì Duyên nghe thấy tiếng mở cửa. Không cần nhìn cũng thừa biết người đó là nó, bởi vì những lúc như này nó luôn là người tự tìm đến. Nói thật thì Duyên không còn giận nó chuyện kia nữa nhưng giận ở đây là giận nó không biết tự bảo vệ bản thân, hết lúc này tới lúc khác. Ngẫm nghĩ lại từ khi về Việt Nam, đủ thứ chuyện xảy ra khiến mọi người đặc biệt là nó phải chịu nhiều tổn thất.

Quay về thực tại, nó vẫn còn nghĩ Duyên giận nó vì bỏ đi nên vừa vào phòng đã nói một tràng:

- Tao xin lỗi! Tao không cố ý để mọi người lo lắng như vậy. Tao biết mày còn giận tao lắm nhưng đừng vì vậy mà làm mất đi sự thân thiện của mày đối với mọi người xung quanh. Được chứ!

Suy cho cùng, nó luôn biết nghĩ tới mọi người, thà nó bị giận chứ không để người khác liên lụy đến. Quay lại nhìn nó, Duyên nghiêm nghị nhưng sâu trong ánh mắt đó lại là nét dịu dàng, quan tâm dành cho nó.

- Tại sao? - Duyên lặp lại câu hỏi ban sáng.

- Vì tao muốn đi tới một nơi nào đó yên tĩnh để có thể khuây khoả tâm trí.

- Tại sao? - vẫn là câu hỏi đó.

Nó thoáng ngạc nhiên, nó đã giải thích hết rồi mà tại sao Duyên còn hỏi: "Chẳng lẽ nó hỏi mình về vụ tai nạn." Nó ngờ vực suy nghĩ, cuối cùng đành nói ra hết:

- Thực ra thì sau buổi họp thì tao muốn chạy đâu đó để giải stress thôi nhưng không ngờ xe bị đứt thắng. Tình thế lúc đó rất nguy hiểm nên tao buộc phải tông xe vào vách tường. Tuy bị thương nặng nhưng vẫn giữ được mạng.

- Được rồi. Mày chịu nói ra thì tao đỡ lo phần nào. Làm ơn đừng bao giờ tự làm mình tổn thương nữa. Mọi người đều lo cho mày lắm đó, ai cũng nhào tìm mày khắp nơi. Nghe lời tao, đừng làm chuyện dại dột nào nữa. Nhé!

Duyên dịu giọng khuyên bảo nó, làm bạn đã lâu nên Duyên biết tâm lý nó rất dễ bị dao động. Chỉ cần một tác động nhỏ cũng có thể làm thay đổi suy nghĩ trong nó. Chính nhờ nhược điểm đó mà Duyên dễ dàng khuyên nhủ nó, làm thay đổi suy nghĩ tiêu cực trong nó. Trong suy nghĩ của Duyên nói riêng và mọi người nói chung thì nó vẫn là một đứa trẻ tình cảm và rất cần sự quan tâm của mọi người.

Về phần nó, sau khi lắng nghe lời Duyên nói nó đã suy nghĩ những gì mình đã gây ra cho mọi người. Nó cảm thấy rất có lỗi với mọi người, luôn luôn khiến người khác phải lo lắng vì nó.

- Tao xin lỗi.

- Mày đi mà nói câu đó với anh chị kia chứ tao không cần tới mấy lời đó đâu. Tao chỉ cần mày biết suy nghĩ thấu đáo hơn.

- Ủ! Sẽ suy nghĩ thấu đáo hơn. Giờ thì đi ngủ.

Nói đoạn, nó leo lên giường Duyên nằm tĩnh bơ, Duyên đã quen với tính tự tiện của nó nhưng vẫn muốn chọc nó:

- Ê ê ai cho ở đây, về phòng ôm "anh yêu" ngủ đi.

- Anh yêu còn bận nhiều việc lắm, không ngủ với tao được, tao muốn ngủ với mày. Vậy nha, tao ngủ trước.

- Một mày ghê.

Duyên lắc đầu ngao ngán nhưng vẫn lên giường nằm cạnh nó. Cả hai chìm vào giấc mộng đẹp của riêng họ, nhưng trong đó lại có hình bóng của người còn lại. Không biết mơ thấy gì nhưng trên môi của hai người họ đều vẽ lên một nụ cười xinh đẹp.

Một giấc ngủ sâu, một giấc mộng đẹp. Mọi thứ chính là sự bắt đầu của sóng gió đang nổi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.